

کفو قاتل

(ناول)

Ketabton.com

کال: ۱۳۹۹

لیکوال: فیض اللہ امین

د کتاب پېژندنه

گوډ قاتل

فیض الله امین

۱۳۹۹

د کتاب نوم

لیکوال

کال

<https://www.facebook.com/hafizollahamin.patan>

فېسبوک پته

دالی

تولو د علم، پوهی او ادب مینوالو ته

مازديگر وو، د څلورو خبرو ديوالونو له منځه د ډزو اوازونه پورته شول ، د ټوپک له خولې درې مرمۍ بهر شوې ، له چنارونو مرغيو او بلبانو د اسمان پر لور وزرې وړپولې ، په کلي کې وېره خواره شوه ، ټولو د خير دعاگانې کولې ، يوه ډله خلکو چې د جومات ملا امام هم ورسره وو د يو کور په لور منډې کړې ، دروازه يې ټک ټک کړه ، د کور له ننه يو سړي په ډډ غږ اواز کړ:

څوک يې؟

ملاصيب ځواب ورکړ:

زه يم دروازه خلاصه کړه!

دروازه خلاصه شوه ، يو سړی راووت اوږده گيره، گرگټو ويښتان، سپين پوستکي يې درلود ، په مخ کې يې گونځي معلوميدې ، د څلوېښت پنځه څلوېښت کالو ترمنځ وو.

د خلکو په ليدو حيران شو پوښتنه يې وکړه:

- څه خبره ده! ولې دومره ورخطا يې؟

ملا خوله خبرو ته جوړوله ، له شا څخه يو ځوان اوويل:

- زمرکه دا پوښتنه خو موږ له تا کوو ، څه خبره ده موږ د ډزو اوازونه واوريدل؟

ملا د ځوان سره خبره ونيوه:

- هو زمرکه ډزې د څه وې! خير خو وو؟

د هغه رنگ زېر واوښت ، شيبه غلې وو.

ملا هغه ته اوويل:

- وايه کنه زمرکه څه خبره وه؟

زمرک مسکی شو ، هغوی ته یې اوویل:

- ښه تاسو د ږو لپاره دلته راغلی یی!

اول خو ما اوبخښی ، چې تاسو مې وډار کړی.

هغه داسې ده ملاصیب ، زما زوی پیداشو نو د هغه په خوشحالی کې ما ږي وکړی.

ملا موسکی شو ، له ځان سره یې اوویل:

- شکر خدایه!

د خلکو په منځ کې غالمغال جوړ شو ، ټولو زمرک ته د زوی پیداکیدو مبارکي ورکوله.

ملاصیب زمرک ته ورنږدې شو ، هغه ته یې اوویل:

- زمرکه هغه یو چا رښتیا ویلي چې افغانان پیداکړي هم په ږو مړه کړي هم په ږو ،
ډېر خوښ شوم چې تاته خدای تعالی اخر هم زوی درکړ.

د ملا په لومړۍ خبرې سره ټولو وخنډل ، زمرک هم موسکی شو.

ټول د څو شیبو لپاره د دروازي په مخ کې ولاړ وه.

ملا اوویل:

- هلی راځی چې د خدای یادولو وخت دی!

ټول روان شول ، څوک د جومات په لور څوک د خپلو کورونو په لور.

زمرک کور ته د ننه شو ، د نهو لورگانو وروسته یې لسم اولاد زوی پیداشوی وو له
خوشحالی څخه په جامو کې نه خایده ، اوس د دوه لورگانو او یو زوی پلار وو ، اووه
لورگاني یې په ماشومتوب کې د شري او ملاریا مریضیو مړې کړې وې.

زمرک په انگر کې غږ کړ!

- غوتی لوري! وه غوتی!

غوتی غږ نه کوه ، زمرک بیا غږ کړ خو ځواب یې ترلاسه نه کړ ، د کوتي پرلور روان
شو.

غوټی له سپین مخ او سپینو لاسونو پرته نور ټول اوجود په تور ټیګري کې پټ کړی وو ، سترګې یې د ځمکې پرلور نیولې وې ، لاسونه یې پر سینه ایښي وه ، د پښو گوټي یې قبلي ته مخامخ وې.

زمرک هغې ته اوویل:

- شایس لوري ته خو د ملاصیب څخه هم مخکې لمونځ کوي.

له کوټې بهر شو ، انګر کې د منجو څخه جوړ شوي زاړه کټ باندې کېناست ، بالښت یې دیوال ته ورنږې کړ ډډه یې اووهله.

غوټی سلام وگرځوه ، لاسونه یې پورته کړل لنډه دعا یې وکړه.

جاینماز یې ټول کړ ژر د باندې اووته ، د پلار مخې ته ودریده ، شونډې یې وخوځېدې:

- بابا تا ماته څه ویل!

زمرک هغې ته اوویل:

- لوري د اوداسه لپاره بدني راته راوړه ! او بله دا چې څانګه لور او مور مي چپرته دي؟

غوټی پلار ته اوویل:

- څانګه د ګاونډیانو کره تللي ويل یې چې د ورور زیری پرې کوم ، او انا جانه مي د مور سره د ننه کوټه کې ده ، د ورور په تړلو کې ورسره مرسته کوي.

هغه اودس وکړ ، غوټی ته یې اوویل:

-لوري زما لونګی راوړه!

غوټی لونګی ورته راوړه ، زمرک لونګی تاوه کړه د جومات پر لور روان شو.

څو ورځې هغه ته خلکو د زوی پیداکیډو مبارکیانې ورکولې ، هغه په خپل زوی باندې د ایمل خان نوم کېښود.

ایمل خان غټې شني سترګې ، څیر ویښتان او سپین رنګ درلود.

د زمرک یوازینی ورور تراب په دوبي کې مسافر وو ، هغه د خپل وراره له پیداکیډو څخه خبر شوی وو ، له ډېرې خوشحالی یې کورته ورځ کې دوه درې ځلي زنگونه

وهل ، تراب څلور کاله مخکې کوژدن کړې وه ، خو د لوړ ولور په خاطر يې له څلورو کالو راهيسې په دوبي کې د مسافري شپې سبا کولې ، تر دې وخته يې د ولور نيمايي برخه پرې کړې وه ، غوښتل يې چې کور ته راستون شي او د واده لپاره تيار ونيسي.

زمرک بالښت ته ډډه وهلې وه مور يې او غوتې د کټ لاندې په غولي باندې ناستې وې ، د زمرک کشره لوړ څانگه په کټ باندې د هغه ترڅنګ ناسته وه ، په جیبونو کې يې ورته گوتې وهلې ، د هغه تليفون ته زنگ راغی ، جيب ته يې لاس کړ ، تليفون يې راواخيست ، په لوړ اواز يې اوويل:

- الو

شيبه غلې وو ، شونډې يې وخوځيدې:

- ترابه څنگه يې؟

هغه ارام شو بيا يې تراب ته ځواب ورکړ :

- شکر دی بڼه دي بابو، څانگه، غوتې، ايمل خان او وربنده دي ټول بڼه دي.

تليفون يې مور ته ورکړ.

- بابو تراب دی غواړي له تاسره وغږيږي.

تراب له مور سره غږيدو ، هغې ته يې اوويل:

- بابو ما ټيکت اوکې کړ(وکر) ، که خير وو د جمعي په ورځ درځم او رښتيا نن مارکېټ ته لارم تاته مې بوتان او د لمانځه لپاره جاينماز واخيست ، بابو دعاگانې کوه چې پخير درشم!

د مور له سترگو يې اوښکې روانې شوې:

- زويه الله دې پخير راوله ډېر مې ياد شوی يې ډېر وخت دې اووتو.

ځانګه د بابو ترڅنګ ولاړه وه ، له هغې څخه يې تليفون غوښت ، ترهغې يې نه پرېښوده ترڅو يې چې تليفون ورکړ.

ځانګې تليفون غوړ ته يووړ ، په تتوي لهجه يې خبرې شروع کړې:

- داده ورورته مې موټر واخله او ماته نانځکه، جوړه، بنگري او ژاولې.

زمرک کټ کې ناست وو ، خنډل يې ، هغې ته يې اوويل: - لوري تاخو ټوله دوبي تري اوغوښته!

تراب هغې ته اوويل:

- سمه ده زما نانځکې ، درته اخلم يې.

تراب د ټولې کورنۍ سره وغړيدو ټولو ته يې ډالۍ اخيستي وې هغه له څلور کاله او شپږ مياشتې مسافري وروسته کورته راتلو د لس لکه افغانيو ولور له جملې څخه يې درې لکه افغاني لا هم پاتې وې خو زمرک د تراب خسر په ډېرې سختۍ سره د لور واده کولو ته راضي کړی وو.

د جمعي ورځ وه د هغه پرواز اووه بجې وو ، لس بجې د حامد کرزي په هوايي ميدان کې ښکته کيدو.

د غرمې شاوخوا لس بجې وې ، د الوتکې خدمتګار اعلان وکړ:

- ګرانو مسافرو موږ د ښکته کيدو په حال کې يو مهرباني وکړئ خپل قمبربندونه مو وتړئ!

ټولو قمبربندونه وتړل ، څو شيبې وروسته الوتکه په ځمکه کېناسته.

تراب له الوتکې ښکته شو غټه ساه يې اوويسته ، لاسونو څخه يې ستريا اوباسله ، له هوايي ډګره د باندې اووت ، موبایل ته يې افغاني سيم کارت واچولو ، کور ته يې زنگ اووه:

- سلام لالا زه کابل ته ورسيدم اوس له اړپوټ څخه د باندې راووتم.

زمرک ځواب ورکړ:

-وعليکم سلام وروره ، شکر چې پخیر راورسیدی ،لاره کې خو مشکل نه وه ؟

- نه لالا هيڅ مشكل نه وه ، پخیر راورسیدم.

زمرک هغه ته اوویل:

گوره وروره! کابل کې به ډېر پام کوي غله بيخي ډېر دي او بله دا چې له اړپوټ څخه سیده د پکتیا ادې ته موټر ونیسه او هلته د پټان موټر پیدا کړي ډارپک(سیده) همدلته راشه! د گردېز موټرو کې مه سپارېږه!

تراب وخنډل هغه ته يي اوویل:

-سمه ده لالا دومره خو بلد یم پام مې دی ته بې غمه اوسه!

دواړو خدای په امانې واخیسته ، تراب یو بیک شاته واچوه ، سټکېس يي په لاس کې واخیست روان شو.

په کور کې د هغه د راتلو لپاره تیاریانې روانې وې ،

غوټی او څانګې د کور انګر جارو کوه ، د څانګې جارو درنده وه ، پورته کولی يي نه شوه ، له غوټې څخه يي د هغې جارو غوښته ، د کور دروازه خلاصه شوه ، څانګې ورمونده کړه ، غږ يي کړ!

-پلار مې راغی

زمرک وو ، په لاس کې يي څو پلاستيکونه وه.

څانګې پلار ته اوویل:

- بابا ماته دې پاپر راوړل؟

زمرک ټیټ شو ، څانګه يي غږ کې ونیوه.

هغې ته يي اوویل:

- زه مې د نانځکې لور پاپر کله هېرولی شم ، د واسکت جیب ته يي لاس کړ د پاپرو خلته يي راوويسته، هغې ته يي ورکړه ، هغه له بازار څخه غوښته میوه او میتايي راوړې وه ، ډېر خوشحال وو له ډېرې مودې وروسته يي ورور کور ته راتلو ، غوټی ته يي غږ کړ:

- لوري غوښه مې رواړه کاکا به دې ناوخته راوړسېږي ، وړی به وي ، ښه خوندوره يې پخه کړه!

غوټی ورغله ، د غوښې پلاستیک يې واخيست، پلار ته يې اوويل:

- بابا ټوماټر دې ورسره راوړل ؟

زمرک د هو په ښه سر وخوځوه ، هغې ته يې اوويل:

هغه تور پلاستیک گوري ، همغه کې ټوماټر دي.

زمرک به شيبه په شيبه تراب ته زنگ وهه ، هغه گردیز ته رسيدلی وو ، دوه ساعته لاره پاتې وه ترڅو خپل کور او کلي ته ورسېږي ، له گردیز څخه تر پټان ولسوالۍ پورې دوه ساعته لاره ده.

له هغه سره تر گردیز پورې دوه کسان نور هم وه ، هغوی گردیز کې ښکته شول ، تراب مخکې سيټ ته بدل شو ، ډرايور موټر ته حرکت ورکړ.

هغه ډرايور ته اوويل:

- لږ ودرېږه يو دوه سپرلی راواخله له تش وتو خو ، ښه ده چې لږ صبر وکړي يو څو کسان راواخلي!

ډرايور په زوره وخنډل ، تراب ته يې اوويل:

- وروره زه له هغو ډرايورانو نه يم چې سپرلی پسې يې سترگې اوځي ، روزي رسان الله دی ، څو اودرېږو نه ، هسې هم ناوخته دی.

تراب ته پرنجی ورغی ، لاسونه يې خولي ته ونيول ، په دوسمال يې خوله پاکه کړه ، شونډې يې وخوځيدې:

- بې شکه چې روزي رسان الله دی خو الله تعالی موږ ته لاسونه، پښې ، عقل او سالم وجود د دې لپاره راکړی چې د هغه عبادت وکړو او خپلې کورنۍ ته حلاله نفاقه پرې وگټو.

ډرايور وخنډل هغه ته يې اوويل:

- زه نور نه پوهېږم خو زموږ ملایان وايي چې روزی پسې مندې مه وهئ.

د موټر ټاير په موږه برابر شو ، تراب ټكان اوڅوړ ، لږه شيبه دواړه غلي وه ، تراب شونډې وڅوڅولې چوپټيا يې ماته كړه هغه ته يې اوويل:

- ته پوهيږي! زموږ ملايان د نورې نړۍ له عالمانو سره ډېر توپير لري، دلته خلكو د اسلام ريښتيني مخ نه دي پيژندلي ، دوى ته اسلام يوازې په ډيره او لونگۍ كې ښكاري ، ملايان چې وايي روزى پسي منډې مه وهئ دا خبره بيخي غلطه ده، موږ پوهيږو زموږ خوږ پيغمبر محمدص د مكې ، شام او نورو ښارونو ترمنځ مالونه وړل راوړل او تجارت يې كوه ، تجارت خلك د گټې لپاره كوي او گټه خلك د دې لپاره غواړي چې روزي پرې لاسته راوړي.

ډرايور د هغه خبرو ته غوږ نيولى وو ، بيا يې پوښتنه وكړه:

- ايا دا امكان لري چې له الله تعالى پرته موږ يو كار وكړو؟

تراب دسمال واخيست په مخ يې تېر كړ ، هغه ته يې اوويل:

- نه دا هيڅ امكان نه لري ، بې شكه چې موږ له الله تعالى پرته هيڅ كار نه شو كولى ، خو الله تعالى موږ ته داسې نه وايي چې تاسو قرار كينئ زه درته روزي كور ته رسوم . هغه فرمايي چې تاسو حركت كوئ زه به بركت كوم .

كه چېرته زموږ مخې ته تياره ډوډۍ ايښي وي ، موږ لاسونه په بغلو كې ټينگ ننوستي وي ، د دې لپاره چې الله تعالى موږ ته ډوډۍ په خوله كې راكوي دا غلطه خبره ده ځكه الله تعالى موږ ته لاسونه د همدې لپاره راكړي چې ويې غځوو ډوډۍ پرې راواخلو.

موږ ته يې دوه لاسونه راكړي ، هر لاس پنځه گوتي لري هره گوته څو ځايه بندونه لري ، كولى شو چې څو ځايه يې قطع كړو ، دا د څه لپاره!؟

د دې لپاره چې كله ډوډۍ زموږ مخې ته ايښي وي موږ لاس غځوو ، ترڅو ډوډۍ راواخلو ، كله مو چې لاس و غځوه نو ډوډۍ گوتو كې راخلو په گوتو كې يې سره راتلوو كه چېرته مو گوتو كې څو ځايه بندونه نه وى موږ به ډوډۍ څنگه خولى ته جوړوله؟

زموږ لاسونه دوه ځايه قطع كيږي يعنې دوه بندونه لري كه چېرته نه قطع كيدى زموږ لاسونه سيده پاتې كيدلى ، موږ به خولى ته ډوډۍ څنگه وړله؟

موږ که چیرته یوازې د لاسونو، گوتو او په هغو کې څو ځایه جوړو شوو بندونو ته اوگورو نو پوهیږو چې الله تعالی دغه د یو کار لپاره پیدا کړي ، بې حکمته نه دي.

که الله تعالی انسان د کار او حرکت لپاره نه دی پیدا کړی ، نو بیا یې هغوی ته لاسونه او پښې د څه لپاره ورکول؟

زموږ ملایان وایي چې مرګ په خپله نیټه دی ، له مرګه مه ډارېږئ ، زه هم دا منم ، چې کله الله تعالی او غوښتل مرګ درته راځي ، خو الله تعالی موږ ته عقل راکړی د دې لپاره چې د بنو او بدو ترمنځ فرق پرې وکړو ، او په دې اوپوهیږو چې الله تعالی موږ ته ژوند د دې لپاره راکړی ، چې ژوند وکړو ، نه د دې لپاره چې خپل ژوند ختم کړو.

تراب ډرایور ته مخ واړوه هغه غوږ نیولی وو بیا یې اوویل:

زه تاته یو مثال درکوم! یوځای کې اور لگیدلی ، زه ورځم ځان ورغورځوم او زه دا وایم چې مرګ خو هسې هم په نیټه دی ، دلته چې ماته الله تعالی عقل راکړی هغه د څه لپاره ؟ خو د دې لپاره ، ترڅو موږ اوپوهیږو ، چې اور انسان وژني ، موږ باید اورنږدې نه شو ، او که بیا هم موږ اور ته ورځو نو ایا الله تعالی به د قیامت په ورځ له موږ څخه دا پوښتنه ونه کړي چې تاته ما عقل د څه لپاره درکړی وو!؟

ډرایور وتوخل هغه ته یې اوویل:

- وروره نه ته ملا یې نه زه ملا یم ، دې خبرو کې گوتې مه وهه ، هغه څه وایي چې د خدای په کارونو او د بیجلی په تارونو کې گوتې مه وهی.

تراب وخنډل ، له ځان سره یې اوویل: لکه چې زما خبرو خوند ورنه کړ.

ډرایور تیلیفون له جیب څخه واخیست ، غوږ ته یې نږدې کړ په تیلیفون کې یې اوویل:

- الو مشره څنگه یې! غوښته مې دروانه کړې چې بل چیرې لار نشي ، هملته ودرېږه ، درته به یې وسپارم.

تلیفون یې قطع کړ ، جیب ته یې واچوه ، راډیو یې چالان کړه ، د خبرونو وخت وو راډیو کې خبر راغی:

(د ډنډپټان ولسوالۍ اوسیدونکي د مرکز گردېز او پټان پر لویه لاره د غلو له شتونه سر ټکوي، دوی وایي چې په یاده لاره هره ورځ سلگونه موټر د غلو له لوري اودرول کېږي او د سپرلیو پیسې او نور شیان له ځان سره وړي ، دوی په حکومت غږ کوي چې په دغه لاره دې د غلو مخنیوی وکړي)

درايور وخنډل ، ويې ويل:

- دې رزيلانو ته غوره چې دروغ وايي ، موږ هره ورځ په دې لاره څو او راځو تراوسه مو كوم داسې څه ونه ليدل. راډيو يې بند كړه ، ميموري كار يې ورواچوه د نذيه اقبال دغه سندرې پكې راغله:

(اخوا شم كه دې خوا شم ولاړه يم حيرانه

دواړه په نشه كې دي خبر نه دي د ځانه

اوف اوف زه به ليونى شمه)

د درايور په اوجود كې د سندرې په اوريدو سره مستې څپې خوارې شوې ، يو دوه ځلې يې لاسونو ته چكه وركړه.

تراب درايور ته په حيرانۍ سره كتل ، نور په خپلو فكرونو كې ډوب وو ، د خپل كور ورور او مور ليدو ته ورخطا وو ، له ډېرې خوبۍ لاره پرې نه ختميدله.

موټر به كله ورو او كله تېز شو ، تراب سړك ته وكتل ډېر په بد حال وو ، خوله يې وخوځيده :

- توبه خدايه! څلور كاله مخكې خو دا سړك دومره نه وو خراب ، اوس خو بيخي له كاره لويديلى.

درايور يوازې وخنډل نور د سندرې په نشه كې ډوب وو، لاره زياته خرابه وه هغه تراب ته اوويل:

- ستا نوم څه دى؟

هغه ځواب وركړ: تراب

- ترابه! ته پوهيږي! زما ډېر ملگري دلته سيدكرم كې دي.

تراب وويل:

- بڼه ده ، الله دې درته ژوندي لري.

د دوى مخكې يو بل موټر گرد جوړ كړ ، تراب وتوخل ، شيشه يې پورته كړه.

ناڅاپي درب شو ، د موټر سينه ولږيده.

درايور په قهر اوويل:

لعنت خو دې پر داسې سرکونو شي.

بنکته شو ، د موټر لاندې يې سر تيت کړ ، تراب ورته کتل بېرته موټر ته وختو ،
وروسته يې اوويل:

فکر مې وکړ چې د کتاساري مېرمن دې ډاډه کړه (مات کړ) خو روغ دی.

موټر سرعت کم کړی وو ، تراب خوبوری معلومیده ، د یوې شیبې لپاره به یې سترگې پټې شوې خو چې کله به د موټر ټایرونه په کومه کنده برابر شول ، نو ده به هم ټکان اوځور ، سترگې به یې خلاصې شوې.

په ټوله لار همدې خیالونو او سوچونو په مخه کړی وو ، چې څنگه کور ته ورسیدم ، مورجانه مې غېږ کې نیسم ، په مخ او لاسونو یې بنکوم ، بیا له لالا بڼه ټینګه غېږه تاووم ، له ځان سره به غلې مسکې شو.

درايور تراب ته پام شو ، هغه ته يې اوويل:

- لکه چې ډېر خوشحال يې ؟

تراب اوويل: هونو بعد له ډېر وخته کورته ځم.

درايور وخنډل او مخي ته يې کتل.

موټر د پوليسو له پوستې تېر شو ، ماينام تياره په لږیدو وه ، لږ وړاندې يې ناڅاپه پام شو ، چې دوه موټرسايکلې د سړک په منځ کې ودریدې ، نقاب لرونکي وسله وال د سړک په منځ کې مخامخ د درايور خواته د ټوپک خوله تاوه کړه ، د ودریدو اشاره يې ورته وکړه.

تراب په ورخطايی سره درايور ته کتل ، درايور هغه ته اوويل:

- ولسي پاڅون کوونکي دي ، اندیښنه مه کوئ!

موټر يې ودروله ، خوله تړلو کسانو د دوی پر سر ټوپکي ونيوې ، تراب ته د راپیو خبر په وریاد شو او پوه شو ، چې ولسي پاڅون کوونکي نه بلکې غله دي ، د یوه غله له لاس څخه یې ټوپک ونيوه ، په دواړو غلو یې ډزې وکړې ، یو یې په پښه اووېشت ، بل یو څخه ټوپک په ځمکه ولوید ، گوډه گوډه منډه یې وهله ، له مخ یې دسمال او غورځید ، بادامي سترگې یې په رانجه تورې کړې وې، گرگتو اوږده (تاو رتاو)

ويښتان يې درلودل ، پلن ببر لاسونه يې وه ، هغه تېښته کړه ، ډرايور په ځمکه پروت توپک ته منډه کړه هغه يې واخيست.

د تراب په لاس کې توپک وو ، لاسونه يې رپيدل ، د ډرايور لور ته يې مخ واړوه ، چيغه يې کړه!

- هله راځه چې ځو!

ډرايور ولاړ وو ، څه يې نه ويل.

هغه وروراندې شو: هله راځه چې څو کنه ولې ولاړ يې!؟

ډرايور لاسونو کې توپک نيولې وو ، تراب ته يې اوويل: راځه موټر ته پورته شه څو حرکت کوو.

تراب د موټر په لور روان شو ، د موټر دروازه يې خلاصه کړه ، له شا طرفه پرې غږ شو!

- لاسونه دې پورته کړه ، او توپک په ځمکه او غورځوه!

هغه په حيراني سره شاته مخ واړوه ، ډرايور يې په سر توپک نيولې وو.

د تراب شونډې وخوځيدې:

- ته هم د دوی سره يې!؟

ډرايور وخنډل:

- هو که چېرته تا سرزوري نه وی کړي ، شيان دې دوی ته ورکړی وای ، بيا به ما او تا يوځای کور ته لاړ وای ، خو چې تا په دوی ډزې وکړې ، هغه زما شريکان دي نو زه کله دوی داسې پرېښودلی شم ، اوس نو ته له دې ځايه ژوندی نشي تللی ، څوک چې زموږ څهري اوگوري بيا يې ژوند ناممکن دی.

تراب ورځطا او حيران ولاړ وو ، لږ وروسته د پوستي پوليس راورسيدل ، د تراب سترگې د پوليسو په ليدو وځليدې ، زړه يې ډاډ پيدا کړ ، چې ښه شوه پوليس راورسيدل ، چې کله نږدې شول ، له پوليسو سره يو کس گوډه گوډه پښه وهله ، د دوی په لور روان وو ، همغه کس وو کوم چې شيبه وړاندې تښتيدلی وو.

د پوليسو مشر د تراب په ليدو سره په زوره وخنډل ، گوډه سړي ته يې اوويل:

- بڼه بازه دې په تاسې پزې کړې وي؟!

قومندان د تراب مخې ته ودرېد.

تراب هغه ته اوويل:

- قومندان صيب دوى غله دي ، غوښتل يې چې زما شيان واخلي ، ډرايور هم ورسره دى.

قومندان په رشخند سره اوويل:

بڼه دوى غله دي! بس ته بې غمه اوسه ، زه به يې پل چرخي زندان ته درته وليږم.

قومندان غږ کړ!

- بازه دلته رانږدې شه!

باز گوډه پښه وهله ، ترڅنگ يې ودرېد.

قومندان هغه ته اوويل:

- دې سړي څنگه دا جرات وکړ ، چې پر تاسو پزې وکړي؟ په دې خبرې سره د تراب په زړه کې کړنگ شو ، رنگ يې ژپړ واوښت ، هغه ته معلومه شوه ، چې پوليس ډرايور او غله ټول سره يو لاس دي ، د ناهيلۍ کندې ته وغورځيد په زړه کې يې تېره شوه چې نور يې د ژغورلو چانس نشته ، د پوليسو قومندان غټ ببر ويښتان او شاخ برېتونه درلودل ، يو قدم شاته شو ، تراب ته يې په گېډه کې لغته ورکړه ، قومندان ډرايور او گوډ باز د سوکانو او لغتو گذارونه پرې وکړل ، ترهغې چې بڼه پرې ستړي شول.

د هغه له خولې خگيروي وتل دوى ته يې زارۍ کولې:

- خير دى ما ، مه وهئ ، هرڅه درسره واخلي ، ما پرېږدئ چې کور ته لاړ شم.

باز ورنږدې شو ، خوله يې خلاصه کړه:

- کور ته خو به خامخه ځې ، نه رښتيا ځې به نه ، وړل کېږي به.

تراب هغه ته اوويل:

- خیر دی ما پرېږدی کور کې می مور راته په تمه ده.

باز وځنډل ، ترې پورته شو.

د هغه جیبونه یې ولټول ، پنځوس درهم او اته زره افغانۍ یې له جیبه ترې اوویستی،
تلیفون او نور هغه شیان چې د کور لپاره یې اخیستی وه ټول یې ترې واخیستل.

باز له ډرایور څخه ټوپک واخیست ، د هغه په سر یې کېښود.

د تراب زنی لمره کوله، د بې وسه انسان په څېر یې له دوی څخه د خلاصون خیرات
غوښت ، له بدن یې دم دوک ختلی وو ، سترګې یې ردې راوتلې وې مخې ته یې مور
او کور تاویدل.

بیا یې اوویل:

- خیر دی ما پرېږدی چې کور ته لاړ شم.

باز ګوتې ته زور ورکړ ، په هغه یې ډز وکړ ، تراب ولویده ، له سترګو یې غټ رانه
څاڅکي پر څړه ځمکه پرېوتل ، سترګو ته یې د مور څلور کاله پخوانی انځور تاویده
راتاویده ، وروستی ساه یې اوویسته. سترګې یې سره ورغلې

زمرک په اندېښنه کې وو ، تراب باید کورته وختي رسیدلی وای ، درې ساعته کېدل
چې هغه ته یې زنگ ووهه خو تلیفون یې بند وو.

د کور ټول غړي ورخطا وه ، د تراب مور اودس وکړ په جاینماز پرېوته ، خدای تعالی
څخه یې د تراب سلامتیا غوښته.

د شپې نهه بجې وې ، د زمرک زړه بې صبره شو ، مور ته یې غږ کړ:

- بابو زه ځم ، ته مه خفه کیږه تراب ورور می روغ رمت راوړم ، کېدای شي لاره کې یې
موټر خراب شوی وي ، زه به یې پوښتنه وکړم.

له کوره اووت ، د ولسوالۍ بازار ته لاړ ، هلته یې د کابل په اډه کې د خپل ورور
پوښتنه وکړه

ټول په دې خبر وه ، چې ورور يې په لاره کې د غلو له لورې وژل شوی خو چا هغه ته احوال نه شو ویلی ، زمرک پوه شو چې څه خبره شوي.

ټولو ته يې اوويل: د خدای په خاطر چې هرڅه شوې وي ماته اووايي ، په ورور مې څه شوي؟

يو کس رامخکې شو زمرک يې گوښه کړ ټوله خبره يې ورته وکړه ، شيبه وروسته د زمرک چيغو په بازار کې د غم شپيلۍ وغږوله ، د کليوالو موټر يې کرايه کړ ، د سيدکرم په لور زمرک او يوڅو نور کليوال ورسره روان شول، مور يې د زمانو په ورکيدو سره په اندېښنه کې وه شيبه په شيبه يې ژړل ، غوتۍ يې ترڅنګ ناسته وه ، هغې ته ويل:

- انا جاني ژاره مه کاکا او پلار به مې راشي.

شپه ناوخته وه خو د تراب او زمرک درک نه وو د شپې دولس بجې وې زمرک او کليوال يې سيدکرم ته ورسيدل د پېښې په ځای کې يوازې وينې پاتې وې د تراب جسد د پوستي پوليسو د ولسوالۍ روغتون ته انتقال کړی وو.

دوی روغتون ته ورغلل ، زمرک د تراب له سره ځادر لرې کړ هغه ژړل کليوالو تسليت ورکوه

کوم قومندان چې د تراب وژلو کې له باز سره يوځای وو ، زمرک ته يې د قاتلينو د نيولو ډاډ ورکوه.

سهار زمرک او کليوالو يې د تراب جسد واخيست د کور په لور روان شول د زمرک له سترگو په ټوله لاره اوښکې بهيدې.

کليوالو ورته ډاډ ورکوه ، هغه ويل: چې زه به بابو ته څه وایم! هغې ته ما اوويل چې تراب درته روغ رمت راولم ، په مخ يې د ځادر پيڅکه تېره کړه اوښکې يې پاکې کړې.

مور يې ټوله شپه په ويښه او اندېښنه کې تېره کړې وه ، د زمانو د راتلو په تمه وه.

د ورځې نهه بجې وې ، د دوی په کور کې بروبډر جوړ شو ، د کلي ښځې د تراب جسد راوړلو څخه مخکې د دوی کورته ورغلي وې.

مور يې د ښځو په ورتلو سره ورخطا وه ، لاسونه يې ريډل ، خبرې يې ستوني کې بنديدې.

له بڼځو يې همدا پوښتنه کوله: په تراب زوی می څه شوي! زوی می چیرته دی؟ هېڅ بڼځي دا جرات نشو کوی چې اصلي خبره ورته وکړي.

د کور ستره دروازه خلاصه شوه ، ماشومانو منډې کړې ، غږ يې کړ!

- هلی تراب يې راوړ!

د تراب تابوت يې د کور په دروازه د ننه کړ ، مور يې د تابوت او کټ په لیدو چيغې کړې ، دومره چيغې يې اووهلې چې د ټول کلي د سترو وړو له سترگو اوښکې وبهیدې ، چيغو يې د اسمان پرېښتې وژړولې د کلي مرغانو او بلبانو د غم سندرې زمزمه کولې.

د تراب د مرگ کال پوره شوی وو.

زمرک انگر کي په زاړه کټ ناست وو ، په فکرونو کي ډوب وو ، د کور دروازه ټک ټک شوه ، هغه خولې په سر کړه ، ستړی غونټي د یاالله په ویلو سره له خپل ځایه جیگ شو ، د دروازي په لور روان شو ، غږ يې کړ! - څوک یی!

د دروازي له شا یو کس ځواب ورکړ:

- زه یم ، تورگل

زمرک دروازه خلاصه کړه ، له تورگل سره يې ستړې مشي وکړه ، هغه ته يې اوویل:

څه خبره ده تورگله ، څنگه دي پېښه راوکره ؟

تورگل اوویل: زمرکه ، نن د اوبو وار ستا دی ، سباته د بر کلي اخترگل وار دی ، ما ویل خبر دي کړم چې بیا ونه وایي.

هغه د تورگل په مټ لاس کېښود ، شونډې يې وخوځېدې: بڼه شوه تورگله ، چې راپه یاد دي کړه ،کنه زما څخه خو خپل وار بيخي هېر وو.

تورگل اوویل: زه اوس ځم ، د غواو لپاره واښه راوړم ، ماته کوم خدمت وي امر کوه.

زمرک هغه ته اوویل: تورگله چیرته ځي! چای به دي څکلی وو بیا به تللی وي.

تورگل په خدا شو ، شونډې يې خلاصې کړې: زمرکه ، نن نه کپړې ، قرض دې وي کوم بل وخت.

زمرک کور ته د ننه شو په کټ کې کښاست ، سوچونو او فکرونه په مخه کړ.

مور يې راغله ، ترڅنگ يې کښاسته: زمرکه زويه څه خبره ده خفه معلومېږي؟

هغه مور ته ورنږدې شو ، د هغې لاسونه يې ونيول:

- بابو يوه خبره ما ډېر خوروي ، کله چې اسلام يو کار منع کړی وي، موږ هغه کار ولې ترسره کوو؟

مور يې وخنډل هغه ته يې اوويل: ولې زويه موږ کوم داسې کار کړی چې زموږ دين منع کړی او موږ يې ترسره کوو؟

- بابو اسلام وايي، انسان مه وژنئ ، موږ يې وژنو.

بل انسان ته ضرر مه رسوئ موږ يې رسوو.

د بل چا حق مه خورئ، موږ يې په کيسه کې نه يو.

وايي چې د بدل نکاح نشته موږ يې ترسره کوو.

په اسلام کې د خور لور په بدو کې ورکول حرام دي موږ يې ورکوو.

وايي چې هلک او انجلۍ دې په خپله خوښه واده وکړي موږ د هغوی خوښه په نظر کې نه نيسو.

اسلام ولور اخيستل حرام گرځولي موږ يې اخلو.

بابو دا نو څنگه مسلماني شوه؟

موږ بيا په کوم دليل جنت ته د تللو ادعا کوو؟

په کوم دليل له الله تعالی څخه د بني ورځې تمه لرو؟

مور يې غلې وه بيا يې هغه ته اوويل: زويه دا خبرې دې ولې وکړي؟

زمرک اوویل: بابو هسي زړه مو راډک شو ، هغه ملک صيب ، د تراب خسر څو ورځي مخکي راغلی وو ، ويل يې د تراب د مړيني کال پوره شو ، تاسو بايد يوه پرېکړه وکړئ.

مور يې په ژاړه شوه له خولي يې د تراب زوی د مرگ دردونه اووتل: اخ ترابه زويه اخ!

زمرک مور په غيږ کي ونيوه هغې ته يې اوويل
- ژاړه مه موري.

د دروازي ټک ټک شو ، زمرک پاڅيدو ورځی ، د جومات امام وو ، د ملا په ليدو حيران شو ، هغه ته يې اوويل: ملاصيب پخیر راغلي څنگه دي زموږ د خوارانو جونگري ته زړه وکړ؟

ملا وخنډل شونډي يې وخوځيدې: استغفرالله زمرکه دا ته څه وايي! زه خو هر وخت غواړم چې دلته راشم خو ستونزې زياتې دي ، نه اوزگارېږم ، زمرکه د دې لپاره راغلم چې هغه د تراب خسر نن جومات ته راغلی وو ، ويل يې چې زمرک ته ورشه ، او هغه موضوع باندې خبرې ورسره وکړه.

زمرک اوويل: اه ملک صيب ، تا څه اور اخيستی ، چې تراب ژوندي وو ، راکوله دي نه ، اوس دې بيا صبر نه کيږي.

هغه سور اسويلی اوويست

- سمه ده ملاصيب راځه چې څو حجرې ته هلته به وغږيږو

دواړه روان شول ، حجره کي يې د نيم ساعت لپاره سره مجلس وکړ ، وروسته پاڅيدل د زمرک شونډي وخوځيدې ، ملا ته يې اوويل: ملک صيب ته اووايه چې زه بيا په خپله درځم بل چاته به ضرورت نه وي چې راويي ليري.

ملا اوويل سمه ده زه به ورته اووايم ، هغه د جومات پر لور لاړ ، زمرک د زاړه کټ په لوري روان شو.

کېناست خفه معلومیده ، مور ترې پوښتنه وکړه: زويه څه خبره ده ملاصيب څه ويل ؟
هغه وتوخل: بابو د تراب خسر رالېږلی وو.

مور يې په ژاړه شوه ، زمرک ورنږدې شو هغې ته يې اوويل: مورې ژاړه مه ، کمزوري کېږې ، سینه دې هسې هم خرابه ده ، توخی درجگيرې.

(د پښتنو په ډېريو سيمو کې دا رواج دی چې د مړه شوي کس کوژدن به د ياد کس له ورثاوو څخه کوم کس ځان ته په نکاح کوي پرېښودل او بل چاته ورکول يې بې غيرتي او شرم گڼل کېږي)

د ورور مرگ، غريبې او بې وسي او له بل طرفه هغه دوديز مجبوريت چې د خپل ورور کوژدن بايد ځان ته په نکاح کړي ، د زمرک ژوند له ستونزو سره مخ کړی وو ، که داسې يې نه وی کړي نو خلکو پيغورونه ورکول ، زمرک همداسې وکړل د تراب کوژدن يې ځان ته په نکاح کړه ، که څه هم د ده خوښه نه وه.

ورځې او شپې وتې ، له نوې مېرمنې سره د زمرک د واده کال پوره کيدو.

نيمه شپه وه مېرمنې يې غږ کړ: زمرکه زه ښه نه يم.

هغه زړ پاڅيدو ، مور ته يې منډه کړه.

هغې ته يې غږ کړ: بابو ، وه بابو ! اينگور دې ناروغه ده ،

مور يې پاڅيده د هغې ترڅنګ ورغله ، شيبه وروسته يې زمرک ته اوويل:

- زويه د ماشوم زيږيدو وخت يې دی ، بايد ډاکټرې ته يې بوځو.

زمرک د واسکټ له جيبه تليفون واخيست ترڅو د موټر واله ته زنگ اووهي ، انتن نه وو سيگنالونه قطع وه ، هغه ته ورپه ياد شوه ، چې پرون طالبانو مخابراتي ستنه په بمونو الوځولي ، خوله يې په قهر خلاصه کړه:

- لعنت خو دې ستاسو پردي جهاد شي.

مور يې ورته پام شو هغه ته يې اوويل:

- زويه څه خبره ده؟

زمرک سور اسويلی اوويست ، ځواب يې ورکړ:

- موري پرون طالبانو ستنه الوزولي شبکي کار نه کوي، غوښتل مي ډرايور ته تليفون وکړم ، خو نه کيږي.

غوټي او د هغي مور د زمرک د نوي مېرمني ترڅنگ ناستي وي ، څانگه هم راپاڅيده د هغوی ترڅنگ کېناسته.

زمرک څادر په مټ واچوه ، تېزه رڼايي يې له ځان سره واخيسته ، مور ته يې اوويل: - زه بر کلي ته ځم ، چې يو موټر راپيدا کړم.

هغه په لاره تېز تېز قدمونه وهل ، يو کور ته يې غږ کړ ، د کور له منځه يوې زړې ښځې اواز کړ: - څوک يې؟

زمرک ځواب ورکړ زه يم ، زمرک ، اتل مي پکار وو. ښځې هغه ته اوويل: - په اتل باندې څه کوي؟
هغه ځواب ورکړ:

- مېرمن مي ناروغه ده ، که موټر تر بازاره پورې راسره بوځي.
هغي اوويل: اتل په کور کي نشته.

زمرک له هغه ځايه روان شو ، يو بل کور ته ورغی له هغه کور څخه هم يوې ښځې ځواب ورکړ زمرک ته يې اوويل:

دوه ورځې مخکې طالبانو د کلي يو موټر د شپي په بم والوزولو ، خاوند مي نشي درسره تللی ، په خپله خو څوک د مرگ خولي ته نه ورځي.

هغه د يو څو نورو کورونو دروازي هم ټک ټک کړې ، خو هيچا موټر بولو ته ، زړه ورسره ښه نه کړ.

چا ورته ويل: چې لاره کي طالبانو ماینونه ځای پر ځای کړي ، چا ويل چې موټر او يا د موټر خاوند په کور کي نشته ، هغه په ناهيلي سره روان شو.

کور ته لاړو ، مور يې اوويل:

- څنگه شو زمرکه زويه موټر دې راوست؟

زمرک د نه په بڼه سر وڅوځوه وی ویل:

- د طالبانو له ډاره هیڅوک راسره نه ځي وايي لاره کې یې ماینونه ښخ کړي.

مور یې شونډې وڅوځولي:

- الله خو دې طالبان په قهر اخته کړي ، له موږ غریبو خلکو څه غواړي؟

زمرک ناهیلی ولاړ وو ، مېرمنې ته یې کتل د هغې وضعیت خراب وو. له درده یې چیغې وهلې ، د زمرک مور د هغې ترڅنګ ناسته وه ، د هغې لاسونه یې نیولي وه ، ویل یې صبر وکړه لورې هرڅه به تېر شي.

ټول له هغې څخه تاو وه ، چا خبرې نه کولې یوازې د ناروغې مېرمنې زگیروییو چوپتیا ماته کړې وه.

زمرک بهر له ځان سره یوازې د کټ په څنډه ناست وو.

له کوټې یې د مور چیغې واوریدې:

- لورې! لورې!

زمرک ورخطا شو ، منډه یې کړه ، په مور یې غږ کړ:

- بابو څه خبره ده ، څه شوي؟

مور یې په ژرغوني غږ اوویل: زویه په لور مې څه کېږي ، باید یو کار وکړو چې هغه ډاکټرې ته بوځو.

هغه تاو راتاو شو ، لاره ترې ورکه وه ، له کوره اووت د سیمه ییزو پولیسو پوستې ته ورروان شو ، کله چې ورنږدې شو له هغې خوا د ټوپک بلوت اووهل شو ،

د درېش غږ یې واورید ، زمرک ځای پر ځای ودرید.

یو کس ورته نږدې شو ، د ټوپک خوله یې د ده په طرف نیولې وه ، په هغه یې غږ کړ:

- لاسونه دې پورته کړه ، څوک یې ، او دلته په دې وخت کې څه کوي؟

زمرک ځواب ورکړ:

- زمرک یم ، په کور کې مریضي لرم تاسو ته راغلم ، چې له ماسره مرسته وکړئ.

د پوستي له منځه یو بل کس غږ کړ:

- ملگریه موږ ډاکټران نه یو ، ډاکټر ته ورشه!

زمرک اوویل: زه پوهیږم چې تاسو ډاکټران نه یی خو موټر ته ضرورت لرم.

هغه یې پوستي ته د ننه کړ ، هلته یې ټوله خبره ورته وکړه ، شیبه وروسته د سپیني رنجري گروپونه ولږیدل

څلور تنه عسکر بډۍ ته وختل ، یو کس د موټر ستیرنگ ته کپناست ، زمرک د ډرایور ترڅنګ مخکې سیټ ته وختو.

هغه کور ته ورسید ، منډه یې کړه ، مور ته یې غږ کړ:

- بابو زه راغلم ، هلی راحی چې خوا!

کوټي ته د ننه شو ټولو ژړل ، زمرک په حیرانی سره دوی ته کتل پوښتنه یې وکړه:

- بابو ولې ژاړی؟ راحی چې خو کنه!

مور یې هغه ته اوویل:

- هغه مړه شوه

زمرک اوویل: څه! هغه مړه شوه!؟

دیوال ته یې تکیه اووهله ، شیبه په همغه ځای کې ولاړ وو ، وروسته هغې ته ورنږدې شو د مېرمنې سترګې یې پټې وې ، حرکت یې نه کوه ، ساه یې ورکه وه، بیا یې ماشوم ته وکتل هغه هم بې حرکته وو.

د هغه له سترګو اوښکې توی شوې.

د هغې ترڅنګ خاموش ناست وو، ټولو ژړل، د موټر رېنګ شو ، زمرک اوښکې په لستوني پاکې کړې ، پاڅیده له کوره بهر شو د پولیسو ترڅنګ ورغی.

پولیسو هغه ته اوویل:

- زمرکه څه خبره شوې! راحی کنه.

زمرک اوویل:

- مېرمن مې مړه شوه.

پوليس هک پک ودریدل ټولو اوویل:

- انا الله وانا اليه راجعون

يو کس رامخکې شو د زمرک په مټ يې لاس کېښود ، هغه ته يې اوویل:

- زمرکه مه خفه کېږه د الله تعالی امر به همداسې وو.

د موټر له بادی څخه عسکر غږ کړ:

- قومندان صيب بايد چې لاړ شو هلته ملگري يوازي دي هغوی ته بايد ورشو.

دوی ټول موټر ته وختل د موټر لایتونه ولگیدل او روان شول.

له کوره د ژړا اوازونه پورته کیدل، زمرک ښه شیبه د دروازي مخې ته ناست وو له ځان سره يې وژړل ، بيا يې اوښکې پاکې کړې ، کور ته دننه شو ، کوټې ته ورغی ټولو ته يې اوویل:

- ژاړئ مه ، پاڅیږئ کور پاک کړئ ، نور کارونه سمبال کړئ

زه ځم چې د مېرمنې پلارگانی مې راخبره کړم.

د اوړي ټکنده گرمي وه زمرک له ښاره راغی اوجود يې لوند خيشت وو خولو يې په ځان کې وچ ځای نه وو پرېښی ، ایمل خان منډه کړه د زمرک په لاس کې د الف ب سپپاره وه د هغه له لاسه يې واخیسته ، ژر يې د سپپارې ورقې وایرولې ، ځانگې ته ورغی هغې ته يې اوویل: خورې پلار مې ماته سپپاره ادیه کړه.

ایمل خان د کلي په جومات کې سبک شروع کړ.

د څیرکتیا او تکره توب صفتونه يې په ټول کلي کې کیدل ، زمرک خپل زوی ته خوشحال وو ، هغه ته يې لوی ارمانونه لرل ، غوښتل يې چې زوی يې ډاکټر شي.

هغه پټو ته د ويالې پاکولو لپاره تللی وو ، کورته د ننه شو په لاس کې يې لور او بېلچه وه ، لور يې د ديوال په سوري کې خورند کړ ، بېلچه يې د کاله په کونج کې ودروله ، پېښې او د پرتوګ خولې يې په خټو ککړې وې ، په انگر کې يې يو خوا بل خوا وکتل ، څوک نه وه غږ يې کړ!

- غوټی لوري! له غږ سره سم ټوخي ونيوو.

غوټی له کوټې راووته ، د پلار مخې ته ودریده ، هغه ته يې اوويل:

- بابا راغلم څه دې ويل ؟

زمرک هغې ته اوويل:

- لوري اوبه راوړه چې پېښې مو په خټو ککړې دي.

غوټی سترګې لاندې وغږولې د هغه پېښو ته يې وکتل پوښتنه يې وکړه:

- بابا دا ولې؟

هغه ځواب ورکړ:

- لوري د پټو وياله له خاورو ډکه شوې وه هغه مو پاکوله.

غوټی اوبه راوړې ، زمرک پېښې اومينځلې ، په برنډه کې هوار غولي باندې کېناست

ايمل خان ، څانګه د زمرک مېرمن او مور يې له کوټې راووتل ، ټول يوځای په غولي ناست وو ، زمرک ايمل خان ته اوويل:

- زويه جومات ته تللی وې؟

- هو بابا تللی ووم.

- افرين زويه تکره شه چې قران شريف دې ختم کړ ښايسته موټر درته اخلم

ايمل خان موسکې شو هغه ته يې اوويل:

- بابا جامي به هم راته اخلي.

زمرک موسکي شو: سمه ده زويه درته اخلم يي ، د ايمل خان په ويښتانو کي يي گوتي وهلي هغه ته يي اوويل: زويه يوه ورځ به ډاکټر يي د مور په لاس به دي د فشار ماشين ايښی وي.

ټولو وځنډل د ايمل خان مور له خدا وروسته خفه معلومیده ، زمرک هغې ته پام شو خو څه يي ونه ويل

وروسته چي يوازي شول له هغې څخه يي د خفگان پوښتنه وکړه.

هغې زمرک ته اوويل:

- ستا ارمان دی چي ايمل خان سبق اووايي او ډاکټر شي خو زه ډارېزم ، چي غريبي ستا دغه ارمان نيمگري نه کړي.

هغې به هر وخت زمرک ته د غريبي يادونه کوله او ويل به يي چي تعليم پيسو ته ضرورت لري د پيسو لپاره يي د غوتي د واده کولو خبره هغه ته کوله خو زمرک يي مخالفت کوه او ويل به يي ولور اخيستل حرام دی زه يي نه اخلم.

زمرک د پولې پر سر ناست وو د مېرمنې خبرې يي په ذهن کي تاویدې ، هغه له خان سره اوويل ولور حرام دی، نو زه يي څنگه واخلم؟! له ځايه جيگ شو روان شو په لاره يي همدا سوچونه کول، بيا يي پرېکړه وکړه چي اوس به د غوتي ولور واخلم ، کله چي وسي(شتمن) شوم بېرته به يي غوتي ته ورکړم.

غوتي د شپاړسو کلونو وه خلک يي کله کله مرکي ته راتلل خو زمرک د غوتي لپاره باسواده، هوښيار او دينداره هلک غوښتو ، شتمنه کورنۍ هم اړينه وه ځکه د ايمل خان د تعليم لپاره بايد زمرک په لوړ ولور واده کړي وای ، زمرک غوتي د کلي يوې شتمنې کورنۍ ته په اته لکه افغانۍ ورکړه ، د واده موده يي کال وروسته وټاکله او پيسې به يي د همدې کال په موده کي ورکولې ، هغه د لوړ لپاره د ښې کورنۍ په موندلو او د زوی د تعليم لپاره د پيسو په پيدا کيدلو خوښ وو

د زمرک مور ناروغه شوه ، ورځ تر بلې کمزوري کيده. هغه د مور لپاره اندېښمن وو ، هره ورځ يي د کلي ډاکټر ته بوتله ، گټه يي نه کوله څو ځلي يي د ولسوالۍ روغتون

ته بوتله خو کومه نتیجه يي ورنه کړه يوخوا غريبي بل خوا د مور رنځ او درد ، زمرک سخت ځورولو ، هغه مجبور شو چې د مور تداوی لپاره د غوتي له خسرگاني څخه پيسې واخلي د غوتي خسرگاني ورته په لومړي ځل پنځوس زره افغانۍ ورکړې ، زمرک په پيسو د کور لپاره لږ څه خوراكي توکي واخيستل او په پاتې پيسو يي مور خوست ولايت ته د تداوی لپاره بوتله ،

کور يي ايمل خان ته پرېښود ، چې دې وخت کې د پنځو کالو شوی وو.

دوی هلته دوه ورځې تېرې کړې ، مور يي ډاکټر ته بوتله کله چې ډاکټر ته ننوتل ، کاريگر وټوخل ډاکټر هغه ته وکتل ، کاريگر ډاکټر ته اشاره وکړه ، چې د لرې دي.

يعني له لرې ځای څخه راغلي ، (ځيني ډاکټران د پيسو لپاره داسې کار کوي کله چې پوه شي مريض يي د لرې سيمې دی بيا نو ورته ښه پريمانه درمل ورکوي) ډاکټر د کاريگر په اشاره پوه شو ، د زمرک مور ته يي د پنځلس زره افغانۍ نسخه ورکړه ، شل ورځې وروسته يي بيا اوغوښته.

دوی کور ته راغلل ، مور يي شل ورځې درمل اوخوړه خو فرق يي ونشو ، درد يي ورځ تر بلې زياتيده زمرک بيا د غوتي خسرگاني څخه د پيسو غوښتنه وکړه هغوی ورته څلوېښت زره افغانۍ ورکړې ، همغه ډاکټر ته ورغلل ، زمرک ډاکټر ته د مور درد د زياتيدو اوويل.

ډاکټر په غوسه شو ، د تمثيل پاڼه يي خلاصه کړه. زمرک ته يي اوويل:

- کومه نسخه چې ما درکړې وه ، هغه مو په مور سمه نه ده خوړلي نو درد به يي څنگه ارام شي؟

زمرک اوويل: ډاکټر صيب کوم ډول چې تاسو راته ويلي وه همغه ډول ما په خپلو لاسونو مورته دوا ورکوله

ډاکټر پلاستيک ته لاس کړ يو پاکټ گولی يي راواخيستي د هغه مخې ته يي ونيوې.

- دا مو څنگه ورکولې؟

زمرک اوويل: ورځ کې يوه گولی.

ډاکټر وخنډل: گوره کنه زه دروغ نه وایم ، دا ورځ کې دوه گولی دي تاسو يو ورکړې.

هغه فکر يووړ له ځانه سره يي اوويل:

- کیدایشی ډاکټر سمه خبره کوي.

ډاکټر ورته دا ځلي ډېر معاینات وکړل ، درمل يې هم بڼه ډېر ورکړل ، کله چې زمرک د حساب پوښتنه وکړه.

د حساب مسوول هغه ته د شل زره پنځه سوه اتيا افغانیو اوویل ، هغه حیران شو حسابدار ته يې اوویل: دومره پیسې د څه شي شوي؟!؟

حسابدار هغه ته د معایناتو نومونه اخیستل:

- پلانکی تیست دومره قیمت لري ، پلانکی دومره ، پلانکی درمل دومره ، پلانکی دومره ، حساب يې ورته پوره کړ.

هغه مجبور شو چې ورسره ويې مني ، جیب ته يې لاس کړ پیسې يې ورکړې ، حسابدار اوویل:

- اتيا افغانی دي ستا لپاره تخفیف وي.

زمرک طرخه خندا وکړه روان شو.

دوی هلته د لږ پاتې کېدلو وروسته کورته راغلل

منی وو د خزان سپیره بادونو د ونو نازکې پانې غورځولي ، بزګاران په پټیو کې د حاصلاتو په راټولولو مصروف وو ، ایمل خان له خپل پلار سره د پټو په کارونو کې مرسته کوله ، دوی هم د نورو بزګرانو په شان پټو کې مصروف وه.

ایمل پام شو چې څانګه په منډه د دوی خواته روانه ده. پلار ته يې اوویل:

- بابا څانګه راغله.

زمرک وکتل څانګه د دوی په لور روانه وه ، کله چې ورسیده نو له ستریا يې غږ بند بند کیده:

- بابا بابو ، بابو!

زمرک هغې ته اوویل:

- لوري څه خبره ده سم اووايه ، بابو ما غواړي؟

ځانگې بيا خوله خلاصه کړه په تتوي لهجه يې اوویل: بابو ته مې دردونه زيات شوي ، له درده چيغې وهي. زمرک زر د کور په لور روان شو ، گړندي گامونه يې اخيستل ، کله چې کور ته ورسيدو ، مور يې په بدحال وه ، د کلي ډاکټر ته يې بوتله هغه ورته د ولسوالۍ روغتون ته د تللو اوویل ، هلته يې بوتله ، روغتون کې يې د درد پيچکاري ورکړه ، لږ ارامه شوه ، شيبه وروسته يې دردونه بيا راپورته شول ، د روغتون ډاکټرانو زمرک ته مشوره ورکړه ، چې مور دې پيښور ته د دواو لپاره بوځه ، هغه پرېکړه وکړه چې مور پيښور ته بوځي.

پيښور ته يې د تللو اراده وکړه ، خوله پټيو څخه د حاصلاتو راټولولو وخت وو ، او بل خوا له ده سره پيسې نه وې ، مجبور وو چې مور بوځي ، د غوټې له خسرگاني يې بيا پيسې وغوښتې ، هغوی هم ، نه ورته ونه ويلې ، يو لک افغانۍ يې ورکړې ، پټي يې مزدورانو ته په مزدورۍ ورکړل چې هغوی يې ورته راټول کړي.

زمرک مېرمن او مور يې د پيښور په لور روان شول. لومړی کابل بيا ننګرهار ته لاړل ترڅو ويزه ولگوي او د تورخم له لارې پيښور ته لاړ شي ، په لاره کې يې د مور وضعيت نور هم خراب شو.

جلال اباد ته ورسيدل ، د قونسلگرۍ په مخ کې بنکته شول ، هغه په قطار کې ودریده ، د خلکو بروبډار ، د پوليسو له لوري د بنځو سره ناوړه چلند ، د کميشنکرانو گرم تجارت او د مور دردونو هغه مجبور کړ چې له قطار څخه بېرته بيرون شي.

د انتظار پر ځای يې کميشنکرانو ته پيسې ورکړې ترڅو ژر ويزه ورته ولگوي ، د دريو کسانو د ويزې اخيستو لپاره يې شل زره افغانۍ ورکړې ، ورځ يې جلال اباد کې تېره کړه ، بيا د پيښور په لور روان شول ، پيښور ته په رسيدو سره ډاکټر ته ورغلل ، تېرې د درملو نسخې چې مور يې خوړلي وې ټولې يې ډاکټر ته وښودلې ډاکټر يې د مور معاینات له سره وکړل ، له معایناتو وروسته ډاکټر زمرک او غوښت هغه ته يې اوویل:

- تاسو مو مور ته سخت او بې ځايه درمل زيات ورکړي حالت يې ځکه دومره خراب شوی ، او بله دا چې مور دې بايد عمليات شي.

زمرک د ډاکټر په دوهمه خبره پوه نه شو ډاکټر ته يې اوويل:

- ډاکټر صيب دا عمليات چيشی دي؟

ډاکټر وخنډل هغه ته يې اوويل: افريشن يادوم

هغه د دې خبرې په اوریدو سره حيران شو ويې ويل:

- د کوم ځای افريشن ډاکټر صيب؟

ډاکټر هغه ته اوويل:

- د مور د زړه ولونه دي بند دي که افريشن نه شي ستونزه يې نوره هم ډير پړوي ، او دغه افريشن خطرناک هم دی پنځوس فيصده يې د مرگ وېره هم شته.

زمرک غلی وو

ډاکټر هغه ته اوويل:

- ته مشوره وکړه او د روغتون د عملياتو بخش له مدير سره بيا پرې وغږېده.

هغه باندې اووت ، له ډېر فکر کولو څخه وروسته يې له ځان سره اوويل:

- بله لار نشته بايد چې د مور افريشن وکړم.

د عملياتو مسول کس ته ورغی ، خبرې يې سره وکړې ، مسول کس د عملياتو لگښت په اړه زمرک ته اوويل:

- ښاغلیه په افريشن باندې څلور لکه کلداری مصرف راځي. د زمرک رنگ ژېړ واوښت په مخ کې يې وينه نه وه ، پښې يې په ځان پورې ټولې کړې په حیرانی سره يې اوويل:

څلور لکه کلداری؟!

مسول کس ځواب ورکړ:

هو صيب همدومره مصرف درباندي راځي.

زمرک اوويل:

سمه ده زه بيا راکم له ځايه پورته شو.

د غوتې خسرگاني ته يې زنگ اووه د مور د عمليات كيدو يې ورته اوويل ، د هغوی
ځواب منفي وو ، د څلور لکه کلداریو پیداکیدل ورته ستونزمن وو.

هغه ناهیلې وو ، باندې اووت جومات ته لار ، اودس يې وکړ د لمونځ څخه وروسته په
جومات کې ناست وو. سوچونو او فکرونو په مخه کړی وو.

موبایل ته يې زنگ راغی ، د غوتې له خسرگاني څخه وو ، ځواب يې ورکړ
هغه ته يې اوويل:

- زمرکه پیسې مو له بل چا څخه په قرض او غوښتې په دوه ورځو کې به يې درته
ولېږو.

د زمرک سترگې وځلیدې ، له خدایه يې شکر اوويست.

دوه ورځې يې د پیسو لپاره انتظار وکړ ، پیسې يې تر لاسه کړې د مور عملياتو لپاره
يې وخت واخيست.

مور يې د عملياتو لپاره کوتې ته د ننه کړه ، هغه اودس وکړ خدای تعالی ته په سجده
شو له هغه څخه يې د مور شفاء او سلامتیا غوښته ، پس له اوږده عملياته ، ډاکټر د
زمرک مخې ته ورغی ، هغه ته يې د مور د برياليو عملياتو اوويل ، زمرک ودریده له
سترگو يې اوښکې توی شوې ، ډاکټر يې په غېږ کې ونيو له خدایه يې شکر اوويست.

څو ورځې يې پيښور کې تېرې کړې ، مور يې له پخوا ښه شوي وه.

ډاکټرانو له روغتون څخه روخصت کړل ، دوی د کور په لور روان شول زمرک په
جیب کې پیسې وشمیرلې ، له څلور لکه کلداریو او یو لک افغانیو څخه پنځلس زره
افغانی او اته زره کلداری ورسره پاتې وې ،

کور ته راغلل

د کلي خلک او د غوتې خسرگاني يې د مور پوښتنې ته ورغلل ، د غوتې خسرگاني له
موقع نه په استفادې سره زمرک د واده د بندوبست خبره وریاده کړه ، هغه ورسره
اومنله خو د واده لپاره يې باید چې غوتې ته شيان اخیستي وای ، د غوتې خسرگاني
پوهیده چې له زمرک سره پیسې نشته ، کومې پیسې يې چې په دوی پاتې وې هغه يې
هم ورکړې ، چې د واده لپاره تیاری پرې وکړي.

زمرک پټو ته لار ، د توت ونې لاندې سيوري ته يې پناه يوره ، غلې ناست وو ،
فکرونو په مخه کړی وو.

غوښتل يې چې د غوتې په پیسو د ایمل خان تعلیم وکړي ، خو ډېرې پیسې يې د مور په
ناروغۍ باندې مصرف شوې ، او کومې چې پاتې وې هغه يې د غوتې د واده لپاره
ساتلې وې.

همدا سوچونه او فکرونه يې کول ، یو کس له ورايه پرې غږ کړ ، زمرکه څنگه دې
توت ته ډډه وهلې او داسې خپه خپه ناست يې ؟

زمرک پورته شو ويي خنډل:

نه تورگله خفه نه يم هسې ماته پوښتنه پيداشوه د هغې په فکر کې ووم. تورگل
موسکې شو هغه ته يې اوويل : زمرکه دا څنگه پوښتنه ده چې ته يې دومره د فکر په
سمندر کې ډوب کړی يې؟؟

- تورگله هسې ما فکر کوه کوم کار چې موږ غواړو هغه نه کېږي بلکې کوم کار چې
موږ نه غواړو هغه پېښېږي ، چې دا ولې!؟

- زمرکه ته غواړې چې تقدير بدل کړي!؟

- انعوذبالله تورگله دا څه وايي ، تقدير خو د هر انسان لپاره د نړۍ پيدا کيدو څخه
مخکې ليکل شوی نو زه يې څنگه بدلولی شم!؟

تورگل په خدا شو هغه ته يې اوويل: گوره زمرکه ښه پوهېږې چې موږ ته هرڅه
پېښېږي ، هغه مخکې له مخکې زموږ په تقدير کې ليکل شوي دي ، نو بيا ولې موږ
وځوړيو؟ موږ به د ژوند لپاره هڅه کوو خو ځور هېڅکله نه ، ځکه چې موږ په تقدير
ايمان لرو او په دې ايمان لرو چې انسان ته هر پېښيدونکی خير او شر د الله تعالی له
لورې دی.

زمرک هغه ته کتل شونډې يې وڅوځيدې: واه تورگله واه له تانه خو سم ملا
جوړشوی.

- زمرکه ته هم ښه وايي خو اوس راځه چې بېرته بزگاران شو ، دواړو وخنډل ، له
ځايه پاڅيدل ، روان شول.

د ژمي موسم وو ، د غره په غزیدلو درو کي د ډزو اوازونو د خاموشي موسم ته ټکان ورکوه.

بنکاريانو د بنکار لپاره خپلي مرمی ساتلي ، د ژمي په ارامه، يخ او له وزگارتيا ډک موسم کي يې د توپک له خولي ايستلي. وحشي ژوي د ځنگلونو په وهلو سره کم شوي وه، مشرانو به ويل:

- پخوا وختو کي غرونه په ځنگلونو پوښل شوي وه له پرانگانو ، بيزوگانو ، ليوانو ، هوسيو او الوتونکو مرغانو ډک وه ، خو کله چي روسانو په افغانستان يرغل وکړ له هغه وخت راهيسي د ځنگلونو وهل شروع شول او دغه ژوي هم په ورکيدو شول.

د خټينو کورونو له سره د بخاريو تور دود پورته کيده. کلی ارام وو ، د واورې غټ پوڅکي وريدل ، د غرونو سرونه په ورېخو کي پټ وه ، د ځنگل ځناورو په خپلو اوازونو سره د کلي چوپتيا له منځه وړه.

د زمړک د کور يوه کوټه څڅيدله ، له کاگېل(ختي ورکولو) څخه يې بام پاتي شوي وو ، هغه بام ته وختو په سوري ځای يې خاوره هواره کړه ، څڅيدل يې لږ څه ودریدل ، کومو ځايونو به چي څاڅيدل شروع کړل ځانگي به هغه ځای ته لوبښی کېښود.

د ژمي لنډې ورځې او اوږدې شپې يو په بل پسې اوختي ، د زمړک په مور باندې د ناروغۍ موجونه بيا په اهتزاز راغلي وه.

زمړک پخپله هم سختې توخي نيولې وو ، مور يې هغه ته ډوډي(د چرسو بوتی) په اوبو کي جوش کړې.

زمړک ته يې يووړې ، هغه ته يې اوويل:

- زويه دا مي درته جوش کړې ويې څښه توخي به دې ارامه شي.

د زمړک له سترگو اوښکې روانې شوې ، له ځان سره يې اوويل: رښتيا هم چي مور د الله ج ستر نعمت دی.

د هغې لاسونه يې ونيول:

- بابو زه ښه يم په ما څه نه کيږي ، خو زه ستا په اړه اندېښمن يم ، که په تا څه وشول زه ژوند نه شم کولی.

مور يې د هغه په سر لاس کېښود ، شونډې يې وخوځيدې:

- زمرکه زويه چې ته راته ښه شي ، زه به په خپله جوړه شم.

څانگه ورغله د دوی ترڅنگ کېناسته ، زمرک د ډوډو جوش کړې اوبه پورته کړې ، په سر يې واړولې ويې څښلې.

مازيگر وو د مور وضعيت يې ډېر خراب وو ، هغې خپلو لمسيو ايمل خان او څانگې ته ويل:

- زما ترڅنگ کينۍ چېرته مه ځئ.

زمرک د باندې اوتی وو ، د مور ترڅنگ ورغی ، ورسره کېناست مور يې هغه ته اوويل: زمرکه زويه په لمسيانو مي ډېر پام کوه ، وهي به يې نه که ودې وهل زه مي خپل حق درته نه بڅېنم.

زمرک وخندل: سمه ده بابو ستا خبره زه کله په ځمکه غورځوم.

د ورځې اخيري سلگۍ وې ، لمر خپل نيم ځان د غره ترشاه پټ کړی وو.

هرڅوک د خپلو کورونو په لور روان وو ، څانگې چرگې راټولې کړې کوټکۍ ته يې د ننه کړې د کوټکۍ په ور پسي يې پرده وغورځوله د پاسه يې غټه تيره پرې کېښوده.

د ماښام له لمانځه څخه وروسته زمرک کور ته راستون شو ، مور يې وکتله وضعيت يې خراب وو ، د سبا په تمه وو ، ترڅو مور يې ډاکټر ته بوځي ، يو خوا شپه بل خوا د ژمي يخ وو د موټرو تلل پکې ناشوني وه.

هغه په يو لټ بل لټ اوښتو ، خوب نه ورتلو د سبا راتلو ته بې صبره وو ، جيگ شو د مور کټ ته ورغلو ، ارامه وه ، د هغې په ليدو يې شکر اوويسته.

لږ څه يې زړه ارام شو ، د شپې اخره برخه کې يې سترگې سره ورغلې ویده شو.

سهار د ملا په اذان سره زمرک پاڅيدو ، لومړی د مور خواته ورغی ، هغه ارامه په خپل ځای پراته وه ، هغه غوښتل چې غږ پرې وکړي ، د لمانځه لپاره يې پاڅوي ، بېرته وگرځېد ، له ځان سره يې اوويل: بابو ښه ویده ده ، لږ به يې پرېږدم چې ارام وکړي ، کله چې له جومات څخه راغلم بيا به يې پاڅوم.

د جومات پر لور روان شو ، ناڅاپه يې زړه کې اندېښنه پيداشوه ، چې بابو خو هيڅ خوځيري نه ، چې دا ولې!؟

هغې ته ورنږدې شو ، مور يې ساه نه باسله ، غږ يې پرې وکړ:

- بابو! بابو!

هغې ځواب نه ورکوه ، روح يې له تن څخه وتلی وو. زمرک چيغې کړې!

- بابو له ما څخه مه ځه زه له تا پرته ژوند نه شم کوی ، هغه ژړل بيا د تورگل د تقدير خبره ورياه شوه اوښکې يې په لستوني پاکې کړې له ځايه پاڅيده ، د هغه په چيغو سره ځانگه، ايمل خان او د هغوی مور راپاڅيدل ، هغوی هم په ژړا پيل وکړ.

زمرک ته ځان په دې ملامت ښکاريده ، چې ما بايد بابو پرون ډاکټر ته بوولي وای ، خو ده به بيا له ځان سره اوويل چې نه دا هرڅه په تقدير کې ليکل شوي دي ، زه ملامت نه يم

شيبه وروسته د جومات ملاامام او د کلي خلک د زمرک کور ته ورغلل ، ملا او نورو مشرانو هغه ته ډاډگيرنه ورکوله. هغه ته يې ويل مرگ حق دی موږ او تاسو يې بايد اومنو.

زمرک خپله مور خاورو ته وسپارله، په هغې يې قبر جوړ کړ ، خلک ترې کورونو ته روان شول.

د ژمي وروستی سلگۍ وې ، کوچيانو ډلې ډلې رمې د سړک په پراته پراخه سينه د ختيځ په لور بوولي.

د پسرلي پيل وو ، د غرونو په لمنو شين پرش غوړيده، ايمل خان د اوو کالو شوی وو ، زمرک هغه د کلي په منځني ښوونځي کې داخل کړ ، يو څه موده وروسته د ايمل ښوونکي نواب شاه سره مخ شو ، وار له مخه يې زمرک ته د هغه د استعداد په اړه اوويل. ښوونکی له ايمل خان څخه خوشحاله وو هغه ويل: - ايمل په ښوونځي کې ډېر لايق او ذهين زده کوونکی دی.

د ښوونځي لومړی کال يې پای ته ورسیده ، ايمل په لومړي ټولگي کې لوستل او ليکل زده کړل.

وخت خپله د یادښتونو کتابچه ډکوله او مخ پر وړاندې روان وو ، وروسته یې نه کتل هغه له پلار سره د پټو په کارونو کې مرسته کوله،
د دوی ژوند هم مخ په ښه کېدو وو.

د روژې اته ویشتمه وه ، ایمل خان له پلار څخه د اختر لپاره کالي او بوتان ، ځانګې بڼګري او نکریزې غوښتې. زمرک مجبور شو ، چې د دواړو غوښتنې پوره کړي.

د ولسوالۍ بازار ته لاړ ، له ځان سره یې پنځه زره افغانۍ واخیستې ، د اختر شپې ورځې وې ، هرڅه ډېر قیمته وه، د عادي ورځو په پرتله دوه برابره قیمته شوې وه ، لومړې یې وړانګې او ایمل ته کالي، بڼګري ، نکریزې او بوتان واخیستل ، بیا یې د کور لپاره ټول شیان واخیستل ، په جیب کې ورسره شپيته افغانۍ پاتې شوې ، له ځان سره یې اوویل: توبه خدایه دا څه کفر دی ، نوره نړۍ کې دې ورځو کې توکي ارزانیږي دلته بیا خبره برعکس ده.

د شیانو پڼده یې شاته واچوله د ماسپښین لمانځه وخت وو ، د جومات پر لور روان شو د ایمل خان او وړانګې کالي او نوره پڼده هم ورسره وه. جومات ته ننوتو ، اودس یې وکړ.

جمعي ته یو څو دقیقې پاتې وې ، یو سړی جومات ته ننوت گوډه پښه یې وهله ، بادامي سترګې یې په رانجه تورې کړې وې ، لاس کې یې توره کڅوړه وه ، د جومات منځ ته لاړو ، د مټې ترڅنګ کیناست کڅوړه یې هملته کېښوده.

د جمعي وخت وو امام د لمانځه لپاره ودریده ، تکبیر اوویل شو ، سړی په اخيري قطار کې ودرېد ، ټولو د تکبیر لپاره لاسونه پورته کړل ، هغه له جومات څخه اووتو کڅوړه یې هملته پرېښوده.

امام له ولسوالین وروسته سورة نسا دغه ایت تلاوت کړ.

وَمَنْ يَفْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خُلْدًا فِيهَا وَعَضَبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعْنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا.

(ژباړه: پاتې شو هغه څوک کوم چې ، مؤمن په قصدي ډول اووژني، او دی د هغه له ایمان څخه خبر وي نو د هغه سزا دوزخ دی ، چې په هغه کېنې به د تل لپاره استوګن وي، پر هغه د الله غضب او لعنت دی او الله د هغه لپاره لوی عذاب تیار کړیدی)

کله چې امام د رکوع لپاره تیتیده ، د لمونځ کونکو په منځ کې ناڅاپي درز شو ، د ښار له ټولو ونو مرغی پورته شوی ، په ټول ښار کې وخشتناک غږ خپور شو ، د جومات دیوالونه په وینو سره شول ، د چټ سپین رنګ د سوزیدلو غوښو ټوټو او وینو په سور رنګ بدل کړ.

چیغی فریادونه پورته کیدل ، ځینو د تشهد کلیمه تیروله او غږونه یې د تل لپاره چوپ کیدل ، د جومات په یوه کونج کې زگیروې پورته کیده ، یو کس په لرژندا غږ دا الفاظ ویل:

- وړانګې ، ایمله ما اوبښئ ، ستاسو کالي مې درنه وړل - وړانګې ایمله ما اوبښئ! ما اوبښئ!

ځگیروې د زمرک وو وړانګه، ایمل خان او مېرمن یې سترگو ته تاویدل ، د دیوال ترڅنګ پروت وو ، جامې یې په وینو سرې وې ، وروستی ساه یې اوویسته ، سترګې یې سره ورغلې او د ابدې دنیا پرلور لار ، په جومات کې چیغې او فریادونه وه ، ټول ښار د امبولانسونو اوازونو د غم په نغمو کې زنگوه ، وخشتناک غږ په ټول ښار او د ښار په ګاونډ کې وېره خپره کړې وه ، چاودنه دومره زوروره وه چې د کلي ماشومانو ته یې د یتیم کیدو او ښځو ته یې د کونډیتوب زیری وار له مخکې رسولی وو. باروتو په جومات کې دنګې ځوانۍ رانسکورې کړې ، سپین مخې مېرمنې یې بې اسرې کړې ، او د عزت ټیکری یې ورڅخه د کونډیتوب په سپیره باد یووړ.

د دوی په کلي کې ویر او ماتم وو. ډېرو د کورنۍ غړي له لاسه ورکړي وه ، چاته تر دې دمه پوره معلومات نه وه چې هغوی ژوندي دي که مړه!

د ایمل خان او ځانګې مور اندېښمنه وه.

په انګر کې یوخوا بل خوا تاویدله ، د کور دروازی ته هرځلې ورتله ، ایمل خان ته یې غږ کړ:

- زویه!

ایمل خان د هغې ترڅنګ راغی:

- موري څه دي ويل ؟

مور يې هغه ته اوويل:

- باندې دروازي سره كېنه كله دي چې پلار راغی ماته اووايه

هغه اوويل:

- سمه ده موري خو پلار به مي ماته کالي اخیستی وي؟

موري يې هغه په غېږ کې ونيو:

- هو زويه ، ولي به يې نه وي درته اخیستی!

ايمل د دروازي په لوري منډه کړه د پلار په تمه کېناست

څانگه به هم کله کله دروازي ته ورتله ، د خپل پلار د راتلو په تمه وه ، ايمل خان ته يې غږ کړ:

ايمله بابا مي نه ښکاري ؟

هغه ځواب ورکړ:

- نه تراوسه خو نه ښکاري ، ايمل خان هغه لارڅارله چې پلار به يې هر وخت کورته پرې راتلو.

د ولسوالۍ په روغتون کې اته څلوېښت د مړو جسدونه وه ، ډېر ټپيان هم دغه روغتون ته وړل شوي وه ، ځينې سخت ټپيان مرکزي روغتونونو ته لېږدول شوي وه ، د ټولو مړيو جسدونه له پيژندگلۍ څخه وروسته د هغوی کورنيو ته ورکول کيدل.

مازيگر وخت وو د ايمل خان دوی کلي ته نوولس جسدونه يووړل شول ، لومړی يې د کلي په عيدگاه کې کېښودل ، بيا يې جسدونه د هغوی کورونو ته د وړلو لپاره اوچت کړل.

ايمل خان وکتل گڼ شمېر خلک د دوی کور په لور روان وه ، منډه يې کړه مور ته يې غږ کړ:

موري زموږ د کور په طرف ډېر خلک راروان دي!

د مور زړه يې دربه شروع کړه ، هغه يې په غېږ کې ونيو.

ځنډ وروسته د دوی په کور جنازه دننه شوه

د انگړ په منځ کې يې کېښوده ، د کټ لاندې خړو خاورو باندې د وينو څاڅکي بهيدل.

د ايمل خان مور له سره ټيکړی سپيرې سيلی يور

د کټ په لیدو بی هوشه شوه ، ایمل خان او څانګه د کټ سرته ودریدل د پلار په لیدو
یې ، چیغو ټول کلی وژاړوه

د جومات ملاامام ، ایمل خان په غیږ کې ونيو ، د ملا له سترگو اوښکې روانې وې
هغه له ځان سره ویل: په دې ډارپروم چې د څانګې او ایمل خان چیغې د الله تعالی د
خفګان او قهر سبب نه شي ، او د دې دنیا په انسانانو کاني راګوزار نه کړي ،
دغه مغروره انسانان د دنیا پرمخ د لږ واک او پیسو لاسته راوړلو لپاره داسې کارونه
کوي چې د اسمان پرېښتې هم وژړوي.

د کور په دیوالونو ناستو توتکو د غم نغمې غږولې.
د زمرک کټ د جنازې لپاره پورته شو د دیوالونو پرسر ناستې مرغی والوتې کټ یې له
کوره بهر کړ د هدیرې پر لور یې یووړ.

جنگه د اوښکو نه مووشرمپړه

لږ خو مو چپرته په قراره پرېږده

د زمرک د مرګ کال پوره شوی وو ، ایمل خان څانګه او مور یې د کاله په منځ کې
یوازې اوسیدل ، د شپې پرمهال یې دروازې ته غټې تیرې اېښودې.
د کلي خلکو اوله کې له دوی سره مرسته کوله ، زکات او صدقه به یې دوی ته وروره
، خو دغه مرستې ورځ تر بلې کمیدې ، تر کاله پورې دوی د خلکو په مرستو گذاره
کوله وروسته یې روزي ورو په ورو تنګیده.
ایمل خان د اتو کالونو شوی وو له ځان سره یې د کار کولو پرېکړه وکړه ، هغه په دې
نه پوهیده چې کوم ډول کار وکړي چې د کور لپاره پیسې وګټي.
مازیګر یې د قدرې کتاب واخیست ، جومات ته د درس ویلو لپاره لاړ ، هلته له یو بل
هلک سره کېناست ، خپل منځ کې یې کیسې کولې هلک په جیب لاس د ننه کړ له جیبه

بي لاس د باندې اووت ، دواړو سره وځنډل د هلک جامې څو ځايه گڼدل شوې وې ،
ايمل خان له هغه څخه پوښتنه وکړه:

- اباسينه دې ورځو کې ليدل کېږي نه چېرته يې؟

هغه ځواب ورکړ:

- ايمل خان بازار ته ځم هلته کار کوم.

هغه بيا ترې پوښتنه وکړه څه ډول کار ؟

اباسين هغه ته اوويل بوتان رنگوم.

د ايمل خان په څيره کې مسکا خواره شوه ، له ځان سره يې اوويل:

- زه هم يو ځای کې کينم بوتان به رنگوم ، د بوتانو رنگولو لپاره بورس او رنگ پکار
وو ، هغه مورته ورغی غږ يې کړ: موري!. هغې ځواب ورکړ: - زويه اوويه

ايمل اوويل:

- موري کور کې بورس او رنگ شته؟

مور په حيراني سره هغه ته وکتل:

- زويه بورس او رنگ باندې څه کوي ؟ موږ خو کله کور کې رنگ نه دی کړی نو
بورس او رنگ به له کومه شي!

ايمل خان هغې ته مخامخ ودرید موسکې شو:

- موري هغه بورس رنگ نه يادوم د بوتانو بورس رنگ يادوم.

موري يې د هغه پښو ته وکتل ، پلاستیک څپلی يې په پښو وې ، هغه ته يې اوويل:

- زويه دغه څپلی نه رنگ کېږي زه به يې درته اومينځم بيا به بيخي نوې شي

د ايمل خان شونډې وڅوځيدې:

- نه موري زه پرې دا نه رنگوم ، غواړم چې کار وکړم ، هغه د بر کور واله اباسين ،
چې پلار يې زما له بابا سره يوځای په جومات کې شهيد شوی وو ، هغه په بازار کې د
خلکو بوتان رنگوي ، کور ته پيسې گټي.

د مور له سترگو يې اوښکې روانې شوې ، هغه يې په غېږ کې ونيو ، د زمرک هغه خبره ورپه ياد شوه ، چې ويل به يې ايمل خان زوی به مو يوه ورځ ډاکټر وي او ستا په لاس به يې د فشار ماشين ايښی وي ، هغې له ايمل خان څخه ټينگ لاسونه تاو کړي وه ، ژړل يې.

ايمل خان سپين لاسونه د هغې په مخ تېر کړل:

- موري مه ژاړه هرڅه به سم شي.

ايمل خان کور لټ په لټ ولټوه ، يو زور بورس يې پيدا کړ خو رنگ يې پيدانکړ ، ډېر خفه وو د برنډۍ په ژۍ باندې ناست وو ، د رنگ پيدايدو په فکر کې وو ، د کور صندوقونه يې ولټول په صندوق کې يې يوه غرده طلايې رنگه اوسپنه پيدا کړه ، هغه يې واخيسته ورته يې وکتل ، په يو مخ يې انځور کښل شوی وو په بل مخ يې انگليسي توري ليکل شوي وه ، ايمل خان هغه جيب ته واچوله له ځان سره يې اوويل:

- دا به خرڅ کړم په روپيو به يې رنگ واخلم.

د ښوونځي بکس يې واخيست ، کتابونه يې ترې لرې کړل ، بورس او د کيناستو لپاره يې جاينماز واخيست په بکس کې يې واچول ، سهار شپږ بجې وي ، بکس يې شاته وتړه ، له مور څخه يې روخصت واخيست د ښار پر لور روان شو.

يو دوکان ته لاړ ، له جيبه يې اوسپنه راواخيسته دوکاندار ته يې وروړاندې کړه د اوسپنې په ليدو د دوکاندار سترگې رډې وختې ، د ايمل خان په څنگ کې يو بل کس ولاړ وو

بادامي سترگې يې په رانجه تورې کړې وې، گرگټو اوږده (تاو رتاو) ويبښتان يې درلودل پلن بېر لاسونه يې وه.

هغه د اوسپنې په ليدلو سره سترگې وځليدې ژر يې په ايمل خان غږ کړ! وراره ته دلته څه کوي! او دا اوسپنه دې څنگه راوړي؟ له لاسه يې ونيو ترڅو له دوکان څخه د باندې اوځي ، دوکاندار يې مخې ته ودرېد په غوسه يې اوويل:

- گوره دا زما دوکان دی ته نه شي کولی چې زما ګاک له ماڅخه بوځي.

سړي دوکاندار له غاړې څخه ونيو په قهر يې ورغبرگه کړه ، گوره دوکانداره ستا به ګاک وي خو زما وراره دی اوسپنه يې له کوره پټ راوړي ، ته دې خوله سمه خوره خپل حد دې وپيژنه.

ایمل خان دواړو ته رډې رډې کتل ، دی هم دې ته هیران وو ، چې اوسپنه کې څه خبره ده ؟ چې دوکاندار پرې دومره ټینگار کوي.

هغه اوسپنه جیب ته واچوله له ځان سره یې فکر وکړ چې دې اوسپنه کې خامخه څه خبره شته ، چې دوکاندار او سړي سره پرې نیولې ، کوم کس چې هغه ته یې وراره ویلي ، لومړی ځل یې وو چې ورسره مخ کېږي.

دوکاندار دوی ته لاره ورکړه ، سړی ګوډ ګوډ روان شو ایمل خان یې له لاسه ونيو دواړه باندې اووتل ، ایمل خان له سړي پوښتنه وکړه:

- زه دې ولې د دې خرڅولو ته پرېښودم؟

سړي هغه ته اوویل:

وراره ستا نوم څه دی؟

هغه ځواب ورکړ: ایمل خان ، او ستا نوم څه دی؟

سړي اوویل: باز

هغه موسکې شو خوله یې وخوځیده:

- باز څومره بڼه نوم دی.

باز ایمل خان ته مخامخ کېناست:

- بڼه ایمل خانه دا اووايه چې دا اوسپنه د چا ده ؟

هغه ځواب ورکړ: د پلار مې.

- پلار دې چېرته دی ؟

- هغه کال مخکې مړ شو

- ولې ؟

- هغه جومات کې چې چاودنه وشوه هغه کې زما پلار هم وو.

د باز رنګ ژېړ واوښت توخی ونيوو ، ایمل خان هغه ته اوویل: څه وشول؟

هغه اوويل: کومه خبره نه ده وراره هسې سينه مې لږه خرابه ده نو ځکه ټوخيږم ، بيا يې پوښتنه وکړه:

- کور او کورنۍ مو چيرته دي؟

ايمل خان ځواب ورکړ: کور مو متورخ کلي کې دی ، کور کې يوازې يوه خور او مور لرم.

- ښه نو دا اوسپنه دې ولې خرڅوله؟

هغه يوه شيبه غلې وو ، بيا يې شونډې خلاصې کړې

- باز کاکا دا څو ورځې کپړي کور کې د خوړلو لپاره هيڅ شې نه لرو ، مخکې به د کلي خلکو زکات او صدقه موږ ته راکوله ، خو اوس يې څوک نه راوړي.

باز بيا پوښتنه وکړه: خپل او خپلوان نه لرئ؟

ايمل خان اوويل: زما د مور وروڼه پاکستان کې دي ، دا څوکاله کپړي خبر ترې نه لرو ، او يوه خور مې بله هم وه هغه واده شوې ده ، پخوا يې کندوز ته کډه کړې ، بيا چې کله په کندوز طالبانو حمله وکړه ، د دوی په کور بمبارۍ شوې وو ، وروسته زما پلار ورغلی وو ، خو کور کې يې څوک نه وه پيداکړي ، له هغې ورځې راهيسې مې خور ورکه ده ، خبر نه يو چې وژل شوې که له هغه ځايه يې کوم بل ځايه ته کډه کړي.

دواړه د لږ وخت لپاره غلي وه ، ايمل خان په خپلو خبرو سره چوپتيا ماته کړه:

کاکا ما غوښتل چې د اوسپنې په پيسو د بوتانو رنگ واخلم ، ترڅو ښار کې کار وکړم ، بوتان رنگ کړم ، او کور ته پيسې يوسم.

باز هغه ته اوويل:

- وراره ته اندېښنه مه کوه ، دا ماته راکړه زه تاته ډېرې پيسې درکوم کور ته شيان او د بوتانو لپاره رنگ پرې واخله.

ايمل خان يوه شيبه غلې وو له ځان سره يې اوويل چې اوسپنه قيمتي ده ځکه خو يې دا له ما غواړي.

هغه ته يې اوويل:

باز کاکا زه اوسپنه نه خرڅوم کور ته يې وړم.

د سړي مخ سور شو په غوسه يې اوويل: ولي لږ مخکې دې دوکان ته د خرڅولو لپاره وړې وه اوس وايي چې نه يې خرڅوم!

ايمل خان غلی وو زړه نه زړه وو

باز هغه ته اوويل:

- هله دا ماته راکړه زه درته پيسې درکوم

اوسپنه يې لاس کې تينگه نيولې وه ، هغه ته يې اوويل:

نه باز کاکا دا ما له کوره پټه راوړې ، مور مې نه ده خبره تاته يې نه شم درکولی.

سړي شاوخوا وکتل خلک وو دوکاندار هم د ديوال ترڅنگ ولاړ وو ، دوی يې څارل.

باز وخنډل:

- سمه ده وراره مه يې راکوه خو کور ته يې يوسه چې بل چاته يې ورنه کړي.

باز جيب ته لاس کړ ، سليز افغانی نوټ يې له جيبه راوويست هغه ته يې ورکړي.

شونډې يې وخوځيدې:

ايمله زويه دا سل افغانی واخله او اوسپنه درسره وساته چې ورکه يې نه کړي!

ايمل خان د پيسو په ليدو سره خوشحاله شو ، له هغه څخه يې کلکه غېږه تاو کړه ، باز د ايمل خان جيب ته کتل خو موقع ورته نه پيدا کيده.

دواړه دوکان ته لاړل دوه ډوله رنگ يې واخيست سور او تور.

باز هغه د جومات ترڅنگ د يو دوکان مخې ته کينهوه ، دوکاندار ته يې غږ کړ:

سورگله په هلک پام کوه ، چې څوک يې درنه ونه ځوروي

ايمل خان ته يې اوويل: ته به هره ورځ همدلته کېنې بل ځای کې دې خلک ځوروي ، دلته به سورگل دوکاندار درباندي پام کوي او گوره بڼه اوسپنه چاته وربنکاره نه کړي ځان سره يې کورته يوسه.

ايمل خان اوويل: سمه ده کاکا ورم يې.

باز پاڅیده ، دوسمال یې له غاړې تاو کړ ، هغه ته یې اوویل:

- زه سبا بیا راځم ته به همدلته ناست وي ، سمه ده؟

- سمه ده کاکا زه همدلته راځم.

سړی ګوډ ګوډ روان شو ، ایمل خان په خپل ځای کېناست.

مازیګر شو د لمر سترګه په ټیټیدو وه ، ایمل اتیا افغانی تر مازیګره ګټلې وې ، سل افغانی نورې ورسره وې د موټرو هډې ته لار پرايور ته یې اوویل:

- ماما ډاله کې څو روپۍ کرایه ده؟

پرايور: شل افغانی.

ایمل خان ولاړ وو:

- ماما شل افغانی پېرې دي لس افغانی درکړم؟

پرايور وخنډل: سمه ده زویه لس افغانی راکړه ډالۍ کې کېنه چې څو.

ایمل خان ډالۍ ته وختو ، پرايور کیلي تاوه کړه د موټر له سلنګسره تور لوګی اووتو ، ټایرونو حرکت شروع کړ

هغه کورته ورسیدو ، مور او خور یې د نغري ترڅنګ ناستې وې ، دېګ یې پرې ایښی وو ایمل خان سلام واچوه ، د مور ترڅنګ ورغی هغې ته یې اوویل:

- موري پوهیږې نن ما څو روپۍ وګټلې؟

له جیبه یې پیسې راوویستي ، موري یوسل اويا افغانی دي.

د مور له سترګو یې اوبنکې روانې شوې. ایمل خان د باز او دوکاندار کیسه هغې ته وکړه ، مور یې اوسپنه ترې واخیسته هغه ته یې اوویل:

- زویه دادې ولې وړې وه؟ دا دي د نیکه مډال دي د داودخان حکومت هغه ته ورکړی وو ، په پلار دي چې څومره سختي هم راتله نو دا یې نه راخیستو.

هغه اوویل: موري زه نه پوهیدم ما ویل چې هسې اوسپنه ده بڼه شو چې باز راغی کنه نو ماڅو په دوکاندار خرڅوله.

مور يې پاڅيده مډال يې په سپين رنگي صندوق کې کېښود

ايمل خان د نغري ترڅنگ ناست وو ، د غوښې بوی يې حس کړ ، شونډې يې وڅوځيدې:

- مورې له بخار څخه د غوښې بوی راځي

- هو زويه غوښه ده

ايمل خان په حيراني اوويل:

- مورې غوښه له کومه شوه؟

ځانگې هغه ته اوويل:

- وروره غوښه د ملک اخک دين کشر زوی راوړه ويل يې چې ورور پسې مو خيرات کړی ، هغه چې تېر کال زما پلار سره يوځای جومات کې شهيد شو.

ايمل خان اوويل: زه چې لوی شوم پلار پسې به هرکال خيرات کوم.

مور يې په ژړا شوه ، دواړه يې په غيږ کې ونيول.

ايمل خان او ځانگه د بخار ترڅنگ ناست وه ، مور يې انگر کې پلاستيکونه ټولول ترڅو يې اور پسې کړي. ځانگې هغه ته اوويل: وروره مور به مو وږي وي ما او تا کمه غوښه راځلو هغې ته ډېره ورکوو سمه ده؟!

ايمل خان له جيبه پيسې رايستلې وې ، څوځلې يې وشميرلې.

ځانگې گگرو ويښتانو کې گوټې وهلې له بخار څخه يې سترگې نه اړولې ، ناڅاپي درز شو د کوټې له کرکيو څرې دورې ووتې ، مور يې چيغه کړه: ايمله! ځانگې!

منډه يې کړه کوټه تورو لوگيو نيولې وه مور يې وکتل د غوښې بخار الوتې وو ، ځانگې ژړل په سرو اوبو سوځيدلې وه ، ژر يې مور ته منډه کړه ايمل خان هم په اوبو سوځيدلې وو ، کوټه ټوله غوړو نيولې وه

بخار کې هيڅ هم نه وو پاتې ، د کوټې په غولي باندې د غوښې څو ټوټې پراتې وې ، مور يې هغه ټولې کړې په اوبو يې اومينځلې ، بيا يې ډېک ته واچولې اوبه يې ورسره گډې کړې ، بنوروا يې ترې جوړه کړه.

سهار اووه بجي وي ايمل خان بکسه شاته واچوله ، د بنار په لور روان شو مور يې ترشاه پسې غږ کړ:

- زويه زما خبرې دې له غوږو څخه ونه باسې په ځان دې پام کوه

ايمل خان هغې ته اوويل: سمه ده مورې

سرک ته ورسيد د سراچه موټر په ډاله کې سپور شو. موټر څو ځايه د سپرلي لپاره ودرید ، له ځنډ وروسته موټروان د بنار په گڼه گوڼه کې غږ کړ:

- راورسيدو!!!

ټول بنکته شول.

ايمل خان هم له موټر بنکته شو ، پخوانی ځای ته لاړ

ماسپښين شو د لمانځه وخت وو خلک جومات ته تلل

ايمل خان يو ډډ غږ واوريد.

- ايمله زويه زه راغلم.

هغه سترگې وريپورته کړې، باز وو گوډ گوډ راروان وو ، هغه ته يې ستړي مشي ورکړه ، باز د هغه په څنگ کې کېناست.

باز وتوخل: وراره هغه اوسپنه دې يووړه؟

ايمل خان اوويل: هو کاکا مور ته مې ورکړه هغې صندوق کې کېښوده.

- هغه يې کوم ډول صندوق کې کېښوده ؟

ايمل خان د خبرې په اوریدو حيران شو ، خوله يې خلاصه کړه : څه؟

باز وخنډل: مطلب مې دا وو چې د صندوق رنگ کوم ډول وو ؟

ایمل هغه ته اوویل: دا پوښتنه دې ولې وکړه ؟

باز اوویل: ایمله زویه هغه اوسپنه له ځینو رنگونو سره حساسیت لري ، مطلب چې ځینې رنگونه ورته تاوان لري خرابوي یې.

ایمل خان اوویل:

- کاکا موږ کور کې دوه صندوقونه لرو یو څر رنگ لري بل سپین هغه اوسپنه مې مور په سپین صندوق کې کېښوده.

- باز کاکا سپین رنگ خو تاوان نه لري؟

باز په برېښو لاس تېر کړ: نه نه سپین رنگ هیڅ تاوان نه لري همغه صندوق کې یې پرېږده.

باز پورته شو هغه ته یې اوویل: گوره کومې خبرې چې ما او تا دلته کوو ته یې باید هیچاته هم ونه کړې.

ایمل د هو په بڼه سر اوخوځوه.

سړی روان شو ایمل خان ته یې سل روپۍ ونيولې ، هغه ترې واخیستې باز اوویل چاته مه وایه چې پیسې ما درکړي داسې اووایه چې گټلې مې دي.

مازیگر شو ایمل خان ټول شیان بکس ته واچول کورته یې د تلو تیاری نیوه د هدې په لور روان شو.

په لاره کې د سړک پر سر سپین ځنځیر پروت وو ، هغه ورتیت شو په لاس کې یې واخیست ، نوی وو له چا لویدلی وو ، ایمل خان هغه جیب ته واچوه ، روان شو.

موټر ته وختو ډرایور نارې وهلې:

- هلې یو کس ، متورخ ته یو کس!

له لرې یو سړی گوډ گوډ راروان وو ډرایور ته یې غږ کړ - زه ځم!

د موټر دروازه خلاصه شوه سړی موټر ته وختو ، شاته سیټ کې کېناست ایمل هغه ولیدو ، باز وو له ډالې یې پرې غږ کړ!

- باز کاکا ته! ، ته زموږ کلي ته د څه لپاره ځي؟

باز اوویل: ایمله زویه هلته می یو ملگری دی زوی ته یی کورژدن کری هغه د ډوډی دعوت راکړی.

موټر روان شو ټایرونه یی په سرعت سره تاویدل، ډرایور راډیو ونيوه ، یوه چینل کي خبرونه وه هغه یی بدله کړه ، بله یی وړوله ، هغې کي د نغمې سندره لږیدلې وه ، هغه یی هم بدله کړه ، بله راډیو کي د سولې په اړه د شنونکو ترمنځ بحث وو ، یوه شیبه یی پرېښود ، بېرته یی دوهم سټیشن ته څپي بدلې کړې ، د نغمې سندره یی پرېښوده له څنډ وروسته یو کس غږ کړ:

- استاده همدلته برېک شه!

موټر ودرید سړي موټروان ته پنځوس افغانی ورکړی.

موټر بیا حرکت وکړ ، د ایمل خان کور راوړسید هغه غږ کړ: زه همدلته کوزېرم!

باز هم ورسره ښکته شو ، خپله او د ایمل خان کرایه یی ډرایور ته ورکړه.

ایمل خان هغه ته اوویل:

- باز کاکا ته چېرته ځي؟ باز د بر کلي په طرف گوته ونيوله.

ایمل خان له هغه څخه خدای په امانی واخیسته. باز تر هغې ولاړ وو چې ایمل خان د کور په دروازه د ننه شو.

څانگه ناسته وه هغه پرې سلام واچوه هغې د سلام ځواب ورکړ.

ایمل خان پوښتنه وکړه: خوري مور مو چېرته ده؟

څانگې اوویل: د گاوندیانو کره تللي.

- د څه لپاره ؟

- د گل ختو لور ناروغه وه د هغې پوښتنې ته ورغلي ده.

ایمل خان هغې ته یی اوویل خوري پوهیږې ما څه درته راوړي!؟

- نه ، نه پوهیږم ، څه دي راوړي؟

هغه جیب ته لاس کړ ، له جیبه یی ځنځیر راوویست ، هغې ته یی اوویل دا می لاره کي پیداکړ له چا لویدلی وو.

ځانگي ځنځير واخيست په غاړه کي يې واچوه.

شيبه اووته ، مور يې کور ته راغله.

دوی مور ته ستړي مه شي اووي.

مور سره يې لاس کي کڅوړه وه ايمل خان پوښتنه وکړه: - موري دا څه دي؟

هغې اوويل: گل ختو دې خدای له غمونو ساتي له باغ څخه يې راته مني وشکولي هغه مې ترې راوړې.

او ويل يې چې سبا کورته درځم.

رڼا په تياره کيدو وه.

درې واړه له دسترخوان تاو شول ، ډوډی يې اوخوړه له لمانځه وروسته هرڅوک خپلو ځايونو ته د اوده کيدو لپاره پاڅيدل.

د شپي نيمايي برخه وه ، د غره په درو کي د ژويو اوازونو د شپي له خاموشي سره ساز غږوه ، د کلي سپيو غيل.

ځانگه، ايمل خان او مور يې په درانه خوب ويده وه.

درب شو د کاله له ديواله يو کس لاندې توپ کړ ، په انگر کي يې گوډه پښه وهله د کوټي په لور روان شو په لاس کي يې چاره وه.

د کوټي دروازه يې خلاصه کړه ، د ننه شو ، د ځانگي په خوله يې دوسمال کېښود ، هغې پښې رپولي مور يې راويښه شوه ، چيغه يې کړه: څوک يې!؟

له ځايه نيمه پاڅيدلې وه ، د چاقو گذار پرې وشو همغه ځای کي بېرته اوغورځيده.

زگيروي يې کول بيا يې سينه کي د چاقو گذار وشو زگيروي يې خاموش شول. ايمل خان خپل لټ بدل کړ سترگي يې وغړولې ، په سړي يې سترگي ولږيدې ، په هغه يې غږ کړ:

- ته !؟

سړي د چاقو گذار وکړ ايمل خان ځای په ځای خاموش شو ، هغه ژر په شا قدمونه واخيستل ، د چاقو له سره سړي وينو په ځمکه څاڅکي کول.

هغه یوې بلي کوتي ته لاړ ، سپين صندوق يې خلاص کړ ويي لتوه ، يوه ژېړه طلايي اوسپنه يې ترې واخيسته جيب ته يې واچوله.

له کوره اووت د شپې په اخره برخه کې خاموشه خاموشي شوه ، په جومات کې اذان وشو ، د کوچيانو رمې د لويديځ په لور روانې وې ، خاوندانو يې د ډريه اچه په ويلو سره د سهار خاموشي ماته کړې وه.

لمر د غرونو په لمنو د ژېړ ټيکري په څېر خوار وار پروت وو ، د ورځې لس بجې وې ايمل خان او مور يې په خپلو ځايونو پراته وه ، د مور له بستره يې وينو لاره جوړه کړې وه ، د گاونډيانو بڼځه راغله ، د کور دروازه يې ټک ټک کړه چا ځواب نه ورکوه.

د انگړ دروازه يې زور کړه ، خلاصه وه ، کور ته د ننه شوه غږ يې کړ:

- د ايمل خان مورې! غږ مې اورې؟ گل ختو يم.

کور کې چوپه چوپتيا وه بيا يې غږ کړ:

څانگې! وه څانگې! د کوتي پر لور يې قدمونه واخيستل دروازه يې خلاصه کړه ، کوټه کې د وينو بوی وو هغه د وينو په ليدو وډاره شوه ، چيغه يې کړه!

- د ايمل خان مورې پاڅيږه! ايمل خان ته وروراندې شوه

- ايمل خانه، ايمل خانه!

ايمل خان د لاس گوتي اوخوځولې ، بڼځې منډه کړه د خپل کور سړي يې خبر کړل ، د کلي امام بڼځې او سړي د دوی کور ته ورغلل ، ملا بڼځې ته ورنږدې شو د لاس رگونه يې وکتل ساه يې نه ويسته ، هغه مړه شوې وه ، کليوالو ته يې اوويل: بڼځه مړه شوې. بيا يې ايمل خان وکتو غږ يې کړ: هلې دا ژوند دی. يوځوان منډه کړه موټر يې کورته د ننه کړ ، هغه يې ورپورته کړ د ايمل خان مور بڼځو تياره کړه ، کفن يې ورته تاو کړل

ټولو څانگه لتوله خو څانگه ورکه وه ، بڼځو د کور په هره کوټه کې ولتوله د څانگې درک نه کيده.

پېښې ټول کليوال اندېښمن کړی وو هرچا سره دا پوښتنه وه چې دا کار به چا او ولې کړی وي!؟

ایمل خان لس ورځې وروسته سترګې وغړولې ، مخې ته یې ډاکټر ولاړ وو ، د هغه شونډې وښوریدې:

- زه چېرته یم ؟ مور او خور مې چېرته دي ؟

ډاکټر یې په سر لاس تېر کړ:

- ارام اوسه زویه ، مور او خور دې همدلته دي لږ وروسته به راشي.

د ایمل خان ذهن ته د هغه شپې پېښه وریاد شوه ، چیغه یې کړه! موري، خوري!

ډاکټر هغه ته اوویل: زویه مور او خور دې راځي ارام اوسه.

لږ وروسته د جنایې پېښو څیړونکي روغتون ته راغی د هغه ترڅنګ کېناست ، له هغه یې پوښتنه وکړه: ایمل خان زویه څنګه یې؟

ایمل خان غلی وو څه یې نه ویل ، څارنوال د هغه لاس ونيو بیا یې پوښتنه وکړه:

- زویه په هغه شپه څه وشوه ؟

ایمل خان ویریدلی وو ، له سترګو یې اوبنګې بهیدې

شونډې یې خلاصې شوې ، څوځلې یې اوویل:

- باز ، ګوډ باز!

څارنوال پوښتنه وکړه: زویه ګوډ باز څوک دی ؟

- ګوډ باز قاتل دی هغه زما مور اووژله.

څارنوال بله پوښتنه وکړه: زویه څنګه یې اووژله؟

ایمل خان هغه ته اوویل: په هغه شپه باز زموږ کور ته راغلی وو ، زما مور یې په چاره اووهله ، کله چې ما هغه ولید نو زه یې هم په چاره اووهلم ، په ژړا شو سلګو ونيوو ، څارنوال د هغه په سر لاس تېر کړ هغه ته یې اوویل: سمه ده زویه ژاړه مه یوه شیبه غلی وو بیا یې پوښتنه وکړه:

ښه تا باز مخکې پېژندو؟

ایمل خان هغه ته د باز پیژندلو ټول جریان اوویل.

وروسته يې د سورگل خبره ورته وکړه ، چې هغه دوکاندار سورگل د باز ملگری دی او د هغه دوکان يې ورته وښود.

څارنوال له ځايه پاڅيده د باز نيولو امر يې وکړ.

پوليسو هغه ځايونه ولټول ، چېرته چې باز گرځيده خو پيدايې نه کړ ، وروسته يې سورگل ونيو څارنوال سورگل ته مخامخ کيناست ، له هغه څخه يې پوښتنه وکړه: - ته باز له کومه پېژني ؟

سورگل اوويل:

باز ، باز څوک دی؟ زه يې نه پېژنم.

څارنوال مېز په لاس اووهه ، په غوسه شو هغه ته يې اوويل: گوره سورگله ستا غونتي خلک زه ډېر ښه پېژنم دروغ مه وايه ، که دې هرڅه راته صفا صفا ونه ويل نو بيا زه پوهېږم چې څنگه دې په خبرو راولم او بله دا چې قضيه درته جوړوم ، چې ته له باز سره په هر جرم کې شريک يې.

سورگل وډار شو ، هغه اوويل: څارنوال صيب يوه ورځ زما دوکان ته باز راغلی وو ، نور ملگري هم ورسره وه دې وخت کې دوکان ته د ښاروالی مامورين راغلل زما دوکان جواز نه درلودو ، د بندولو امر يې وکړ ، باز د دوی په وړاندې ودرید ، هغوی ته يې اوويل ، چې تاسو دوکان نه شئ بندولی ، دا دوکان زما دی ، يو چاته يې زنگ اووهه شيبه وروسته د ښاروالی مامور ته زنگ راغی ، تليفون کې وغږيدو کله چې تليفون قطع شو نو باز ته يې اوويل: - ښاغليه ما تاسو نه پېژندی ، له هغه څخه يې بڅښنه او غوښتنه ، د ښاروالی کارکونکي زما له دوکانه اووتل په دې سره باز زما ملگری شو هره ورځ به دوکان ته راتلو.

څارنوال پوښتنه وکړه باز چېرته اوسېږي؟

سورگل غلی وو.

څارنوال مېز د قلم په څوکه اووهه ، پوښتنه يې بيا تکرار کړه.

سورگل د باز اوسيدو ځای په اړه معلومات ورکړل

پوليسو د هغه د نيولو لپاره عمليات پيل کړل د باز ځای يې پيدا کړ.

د هغه له كوره تاو شول ، باز تلويزيون ته ناست وو په تلويزيون كې د امپرخان (سكرېټ سوپر هېرو فلم) لږيدلى وو ، هغه ورته خیر خیر كتل.

د باز ساتونكو غږ كړ: قومندان صيب پوليس!

هغه زر له خپله خايه پاڅيد ، د ريموټ ټين يې اووه تلويزيون يې خاموش كړ ، په كړكې كې يې وكتل د كور مخې ته يې پنځه رنجرې ولاړې وې.

په خپلو ساتونكو يې غږ كړ: گورئ ډزې ونه كړئ ، ځانونه تسليم كړئ!

كسانو يې هغه ته اوويل:

- په جينى څه وكړو؟

باز جينى ته وكتل ، هغه يې په څوكى كې كينولې وه. لاسونه او پښې يې تړلې وې.

هغه ژر منډه كړه دوسمال يې راواخيست ، د ځانگې په خوله يې كېښود هغه بې هوشه شوه.

باز خپلو كسانو ته امر وكړ: جينى لاندې زېرزمينى ته يوسئ هلته يې داسې پټه كړئ ، چې شيطان يې هم درنه ونه گوري.

هغه د پوليسو مخې ته ورغى هغوى ته يې اوويل:

امر صيب دلته د څه لپاره راغلي يئ؟

پوليس اوويل: موږ ته ستا د نيولو امر شوى بايد موږ سره خوزې ته لاړ شي.

باز وخنډل

بيا يې اوويل: قومندان صيب ، نه رښتيا امر صيب ، ما څه كړي په كوم جرم زه بايد خوزې ته لاړ شم ؟

پوليس اوويل: د دې پوښتنې ځواب به خوزې كې ترلاسه كړي.

د پوليسو مشر خپلو عسكرو ته امر وكړ:

كور تلاشي كړئ ، هرځاى اوگورئ!

باز وروراندې شو ، هغه ته يې اوويل:

امر صيب تاسو زما کور نه شئ تلاشې کولئ!

پوليس وخنډل ، هغه ته يې اوويل: موږ له چا اجازه نه غواړو ، کور به تلاشې کوو ، که ستا زړه ښه وي يا بد ، موږ ته امر شوی او ته بايد قانون ته درناوی ولرې.

باز وخنډل هغه ته يې اوويل: يوه شيبه !زه اوس اوگورم چې ته څنگه په ما قانون پلي کوي

ژر يې تليفون راواخيست ، غوږ ته يې نږدې کړ يو چا سره يې خبرې شروع کړې:

بلي قومندان صيب ، څنگه يې؟

په تليفون کې يې په زوره وخنډل:

نه قومندان صيب ، خو يو کوچنی مشکل وو ، عسکر راغلي ، غواړي چې زما کور تلاشې کړي او وايي چې زه بايد حوزې ته ورسره لاړ شم.

له هغې خوا ډډ غږ راغی ، باز ته يې اوويل: ته ورکړه تليفون! چې دا څوک دی؟

باز تليفون د پوليسو امر ته ورکړ.

امر تليفون غوږ ته نږدې کړ:

- بلي څوک يې ؟

له هغې خوا پرې غږ شو: قومندان ذکي.

د امر رنگ سور شو ، ژر يې اوويل:

قومندان صيب څنگه يې؟ امر کوئ ، څه خدمت وکړو ؟

قومندان ذکي هغه ته اوويل: د باز کور تلاشې نه کړئ او هغه حوزې ته يونسئ!

د پوليسو امر ژر په عسکرو غږ کړ:

- د کور تلاشې مه کوئ

- تليفون کې يې اوويل سمه ده قومندان صيب په سترگو ، نور څه خدمت وي؟

تلیفون قطع شو باز ته یې ورکړ ، هغه خپلو پولیسو ته امر وکړ: سره راټول شئ حرکت کوو!

باز وخنډل ، پولیس ته یې اوویل: څنگه دا د قانون په کومه ماده کې شته چې په یو تلیفون دې عملیات کنسل شي؟ گوره بڼه د باز په مخکې د قانون خبرې مه کوه ، زما په وړاندې قانون مانوون انتن نه ورکوی.

او که موږ سره چای څکئ بیا نو راځی ، باز میلمانو ته د سترگو په منځ کې ځای ورکوي

د پولیسو امر هغه ته وکتل ، شونډې یې وڅوځیدې ، هغه ته یې اوویل: له مانه خو د یو ځاین په لاس وژغورل شوې له خدایه به دې څوک ژغوري ، په هغه ورځ چې ټول انسانان د هغه پر وړاندې راټول وي ، ته به هلته څه کوي؟!

پولیس سره راټول شول ، رنجرو ته وختل د رنجرو تر شاه څرې دورې جگیدې ، په گردونو کې پناه شوې.

د باز یو کس هغه ته مخامخ ودرید په لوړ غږ یې اوویل: - واه قومندان صیب واه ، نن خو ته وژغورل شوې.

ټولو سره وخنډل ، باز په برېټو لاس تېر کړ شونډې یې وڅوځیدې ، ویې ویل: په دې سیمه کې چې باز وي ، مچ هم د هغه له اجازې پرته هوا ته نشي پورته کیدی ، ټولو وخنډل ، یوکس اوویل:

قومندان صیب په هغه جینی څه وکړو ؟

باز اوویل: نن یې څوومه ورځ ده ؟

دوی ځواب ورکړ: دوولسمه

باز بیا اوویل: زړه مو غواړي چې دیارلسمې ته یې هم پرېږدو!؟

کسانو یې اوویل: قومندان صیب ستا امر ته په تمه یو.

باز هغوی ته اوویل:

- کار یې خلاص کړئ!

د کاله په بر سر کې یې یوې کوتې ته لاس اوږد کړ کسانو ته یې اوویل: هغه کوته گورئ ، د هغې کوتې په منځ کې ژورې کندې ته یې گذار کړئ ، چې د قیامت په ورځ هم نه شي راپاڅیدئ.

ټولو اوویل: سمه ده قومندان صیب.

لس کاله وروسته:

باز تلویزیون ته ناست وو ، په تلویزیون کې د فرار از زندان سریال شروع وو کوته د سیگرتو لوگو نیولې وه

د ډزو اوازونه شول ، د هغه یو کس په منډه کوتې ته ورغی ، هغه ته یې اوویل:

قومندان صیب پولیس ، پولیس!

باز وخنډل ، په برېټو یې لاس تېر کړ ، کسانو ته یې امر وکړ ډزې مه کوئ ، پرېږده چې راشي د پولیسو مخې ته ورغی ، په لور غږ یې اوویل:

- لکه چې چکر ته مو زړه شوی یا مو د کور چرګان وږي شوې د دانو اخیستو لپاره راغلي یی ، که څنګه دي خوا غلط شوې یاستی؟

د رنجري له مخکې سیټ څخه دنگ ځوان بڼکته شو توري چشمې یې له سترگو لرې کړې ، غټې شنې سترګې ، سپین پوستکی او څر ویښتان یې درلودل.

د باز په لور یې قدمونه واخیستل ، باز ته یې اوویل:

- تا به پخوا چرګانو ته دانې ورکولې ، اوس وار رارسیدلی چې د خپلو دانو بدله درته زه در کړم.

باز وخنډل ، قومندان! ستا غونټې چرګان زما بدله نشي راکولې!

قومندان د باز لاس تاو کړ ، له خولې یې چیغه ترې اوویسته.

باز اوويل:

- ته ما پېژني چې زه څوك يم؟ د دې كار حسابي درسره خامخه كوم.

قومندان په خندا شو ، باز ته يې اوويل: تاخو زه پېژنم چې د يوڅو گيدارانو مشر يې او له يو څو غټو گيدارانو سره اړيکه لري ، خو ته ما نه پېژني ، چې زه څوك يم؟

باز اوويل: قومندانه چې ته هرڅوك يې د خپل ځان لپاره به يې ، باز تراوسه پورې خپل پلار ته هم ټيټه نه ده ويلې ، ته نو بيا څوك يې!؟

قومندان موسکي شو ، هغه ته يې اوويل:

- بازه دا ځلي ته تېروتي يې ، ته له داسې چا سره اوختي يې ، چې پوره لس کاله يې له تاڅخه د غچ اخیستو اور په زړه کې بل وو ، نن به په دغه اور يخي اوبه توی کړم.

باز هغه ته وکتل ، ويې خندل.

قومندان هغه ته اوويل:

ته پوهیږې چې زه څوك يم!؟

زه ايمل خان يم ، ايمل خان

هغه چې لس کاله وړاندې تا ورڅخه مور او خور واخیستل.

د باز سترگې رډې وختې د مخ رنګ يې تور شو ، هغه ته يې اوويل: ته خو ما وژلي وې ، نو بيا دلته!؟

ايمل خان اوويل: زه ستا د وژلو لپاره ژوندی پاتې شوم او دلته ستا د وژلو لپاره راغلی يم.

اوس اووايه چې خور مې چېرته ده؟

باز وخنډل هغه ته يې اوويل:

څه! خور دې ، خور دې يادوي!؟ هغه هلته کوټه کې ده.

ايمل خان د کوټې په لور منډه کړه

په ژاړه شو چيغه يې کړه! خورې زه راغلم ، ايمل خان ورور دې راغی.

باز لاندې لاس و غځوه د بوبت څخه يې واړه توپانچه وويسته ، د ايمل خان په لور يې ونيوه ، يو پوليس هغه ته پام شو په باز يې ډز وکړ ، هغه په مټ ولگيدو توپانچه يې له لاسه ولویده.

په ډز سره ايمل خان شاته وکتل ، خو ونه دريد کوتي ته ننوت کوټه کې يې غږونه کړل:

څانگې خورې! خورې ته چېرته يې ؟

زه يم ، ايمل خان.

خو چا غږ نه کوه ايمل خان له کوتي څخه د باندې اووت له بغل څخه يې توپانچه واخيسته ، د باز په لور روان شو.

باز په زوره خندل: ايمله بچو خور دې پيدا کړه؟

ايمل خان له ډېرې غوسې سور اوښتی وو ، باز ته ورنږدې شو چيغه يې کړه!

قاتله خور مې چېرته ده؟ په هغې دې څه وکړل؟

باز په مسخره يې ډول هغه ته ويل:

- خو کوټه کې ده کنه ، قسم دی چې کوټه کې وي.

ايمل خان بيا کوتي ته منډه کړه ، کوټه کې يې څوک پيدا نه کړل.

هغه باز په ځمکه گذار کړ ، د باز په ټپي ځای يې پېښه کېښوده ، په هغه يې چيغه کړه: اووايه خور مې چېرته ده؟ کنه مغزه دې شيندم.

باز سترگې ورپورته کړې ، ايمل ته يې اوويل:

- خور دې کوټه کې ده ، خو که غواړې ځان سره يې بوځي ژوندی يې نشي بېولی ، يوازې هډوکي به يې له ځان سره يوسي ، موږ هغه راوسته څو شپې مو وساتله خو نور يې موږ ميلمه پالنه نه شوای کولی ، کوم ځای ته چې بايد تللی وای هغه ځای ته مو وليږله.

د ايمل خان له سترگو اوښکې راغلې ، په باز يې د سوکانو او لغتو گذارونه وکړل ، په هغه يې چيغې کړې:

- قاتله زه تا ژوندی نه پرېږدم

پولیسو ایمل خان ونيو ، هغه ته یې ډاډ ورکوه او د ارامیدو سپارښتنه یې ورته کوله

ایمل خان څو شیبې له ټولو لرې ولاړ وو ، باز د رنجري ټایر ته تکیه وهلي وه ،
لاسونه یې شاته تړل شوي وه له خولې یې وینې بهیدې.

هغه ایمل خان ته غږ کړ: راشه چې له نورو دې خبر کړم.

یو پولیس وروراندې شو ، هغه ته یې اوویل: خوله دې بنده کړه.

باز اوویل:

- زه غواړم له ایمل خان سره خبرې وکړم.

پولیس ایمل خان ته ورغی ، هغه ته یې اوویل:

- قومندان صیب مجرم کس غواړي له تاسره خبرې وکړي. ایمل خان ورغی د هغه مخي
ته کېناست ، باز هغه ته اوویل:

- ایمل خانه واوره ، چې له نورو دې خبر کړم ، په دې خو ته هم پوهېږي چې موږ او
خور دې ما دوزخ ته لیږلي خو په دې نه پوهېږي ، چې پلار او تره دې چا دوزخ ته
لیږلي؟

ایمل وروراندې شو ، سترګې یې له قهره ډکې وې ، هغه ته یې اوویل: ستا مطلب څه
دی! غواړي چې څه اووايي؟

باز په خندا شو ، هغه ته یې اوویل: پلار او تره دې هم ما دوزخ ته لیږلي ، مطلب دا
چې ما وژلي ما.

- کله دې چې تره له کابل څخه راتلو په کوم موټر کې چې هغه وو ، ډرایور یې زموږ
کس وو ، هغه موږ ته زنگ اوهه ، چې غوښه مو دروان کړي هملته ودرېږئ ، چې
درته ویي سپارم ، له غوښې څخه یې مطلب ستا تره وو ، کله چې سیدکرم ته
راورسیدل ، موږ په لاره کې ورته مخکې شوو ، هغه مو نه وژلو خو ډېر شالا انسان
وو ، هغه په موږ ډزې وکړې ، زما بل ملګری یې ټپي کړ ، وروسته مو هغه ونيو او
په دا سر سر مو اووښت ، په لاره کې د پوستي کوم قومندان چې وو هغه سره ما
معامله کړې وه ، داسې چې هغه به ماته خنډ نه جوړوي او زه به ورته هره ورځ د
ترلاسه شوي مال نیمایي برخه ورکوم.

او پاتې شوه د پلار خبره دي ، کوم بم چې په جومات کې والوت هغه ما طالبانو ته د پنځه ويشت لکه کلاډو په بدل کې ځای پر ځای کړی وو ، او په هغه جومات کې ستا بدبخته پلار هم وو ، چې اسمان ته يې وزرې پورته شوې.

ایمل خان په ژړا وو هغه ته يې ويل:

قاتله، قاتله دا ته څنگه انسان يې په اوجود کې دي زړه دي که کوم بل څه دي؟! په لاس کې يې توپانچه وه له ډېرې غوسې يې لاسونه ريږدل ، د توپانچې ماشه يې کش کړه.

باز چيغې کړې!

- نه ، ته ما نشي وژلی ، زه غواړم د قومندان د کي سره وغږېږم.

ایمل خان اوويل:

- ستا وخت پای ته ورسيد عزرايل نن ستا مېلمه دي ، او په جهنم کې به د قومندان د کي سره وغږېږي.

له عسکر څخه يې د باز توپانچه واخيسته ، د باز په سر يې ونيوله ، هغه ته يې ويل:

- ته قاتل يې د ډېرو انسانانو په وینو دي لاسونه سره دي د ژوندی پاتې کيدلو وړ نه يې ، که ستاسو غونډې انسانان په نړۍ کې نه وای ، دنيا به د مينې ځای وو، ژوند به له محبته ډک وو.

د توپانچې ماشې ته يې فشار ورکړ ، په ځمکه درب شو

سړی او غورځيد ، د باز له بدن څخه ساه اووته

ایمل خان غږ کړ: عسکره!

عسکر په منډه ورغی: امر کوه قومندان صيب!

ایمل خان هغه ته اوويل:

د دې سړي په دوسيه کې وليکه چې د پوليسو له ورتللو مخکې يې ځان وژنه کړې وه.

پوليس اوويل:

سمه ده قومندان صيب ، امر مو پرځای کيږي.

ايمل خان د کوتي پر لور لار ، د کوتي تل يي رابرسېره کړ د انسان هډوکي او کوپړۍ پکې پراته وه.

د کوپړۍ لاندې د اوسپنې سپين ځنځير وو.

ايمل خان ديوال ته تکیه اووهله.

د ځنځير په ليدو تېر وختونه ورياد شول ، د ځانگې هغه خوشحالي چې ده ورته ځنځير ورکړی وو ، ورياده شوه له سترگو يې اوښکې بهيدې.

د ځانگې هډوکي يې له خايه ټول کړل، د پلار، مور او تره قبرونو ترڅنګ يې ښځه کړه.

ايمل خان د دوی په قبرونو ودرید او ويل يې:

- ځانگې، مورې، پلاره، کاکا نن ما ستاسو قاتل اووژه. زه پوهېږم چې نن به ستاسو روحونه ارام شوي وي.

پای

درنو لوستونکو!!!

خپلې نیکې مشورې مو په لاندې ادرسونو را سره شریکولی شئ:

د موبایل شمیره - ۰۷۷۰۱۶۷۱۱۱

فېسبوک پاڼه - Faizullah Amin

واتس اپ شمیره - ۰۷۷۰۱۶۷۱۱۱

ایمیل ادرس - Aminafghan1999@gmail.com

Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library